

QIELLI, SI ARRITA KËTU

HISTORIA E KEQBËRËSIT NË KRYQ

COLIN S. SMITH

“Sa do të doja që çdo skeptik dhe çdo besimtar ta lexonte këtë libër! Përmes imagjinatës plot ngjyra, Colin, na kthen te kryqi, duke e ritreguar historinë e kusarit, i cili përmes përjetimit personal mësoi se dhurata e shpëtimit vjen vetëm prej besimit, vetëm prej hirit, vetëm përmes Krishtit. Këtu gjejmë shpresë edhe për mëkatarin më të shkurajuar, dhe siguri, edhe për besimtarin më dyshues.”

Erwin Lutzer

Pastor i Moody Church, Chicago, Illinois

“Në këtë ritregim mbërthyes, të perspektivës së pazakontë dhe po aq të dobishme, shohim hirin e mahnitshëm të Perëndisë në veprim.”

Alistair Begg

Pastor i Parkside Church, Cleveland, Ohio

“Disa tregime ia vlejné të lexohen sepse sjellin një mesazh frymëzues. Të tjerat japin mësim të vyera. Sidoqoftë historitë më të mira janë ato që na tërheqin pashmangshmërisht te fabula, duke na caktuar një vend në rolin e personazheve. Por ky tregim është më i mirë akoma. Diku në mesin e këtyre faqeve do të zbuloni që ju nuk jeni thjesht pjesë e personazheve; ju jeni në qendër të skenës, ballë për ballë me Perëndisë. Dhe ajo që ndodh kur të kuptoni këtë, ka fuqinë t’ju ndryshojë jetën përgjithmonë.”

Christopher Castaldo

Autor i *Tokë e shenjtë (Holy Ground)*

dhe pastor i kishës New Covenant, Naperville, Illinois

“Nuk kisha lexuar kurrë diçka të tillë më parë! Ky rrëfim tërheqës dhënë në vetën e parë nga një perspektivë qiellore më ndihmoi të kuptoj dhe të vlerësoj atë që Jezusi ka përjetuar në kryq dhe të kuptoj arsyen pse e ka bërë.”

Collin Hansen

Autor i *Pika të verbra (Blind Spots)*

dhe drejtor editorial i The Gospel Coalition, Birmingham, Alabama

“Çfarë libri i mahnitshëm! Mbase lodhemi me librat e rinj, të cilët duket sikur ndjekin të njëjtin stil, por mos kini asnjë frikë të tillë në lidhje me këtë libër! Colin me sukses arrin të shkrijë teologjinë e thellë, vërtetësinë historike dhe integritetin ungjillor me stilin e gjallë dhe dramatik të shkrimit, i cili është mahnitës në çdo faqe. Ky libër shpërfill zhanret klasike, imagjinata e përdorur siç Perëndia do, është një mënyrë e veçantë për të parë realitetin në fokus të mprehtë.

Ky është një shembull i qartë i ‘imagjinatës së shenjtëruar’ që na udhëheq në konturet e Shkrimit, të prekim perspektivën qiellore për ngjarjet e tokës. Më pëlqen se si potenciali i këtij libri krijon diskutime për mënyrën se si shkojmë në qiell”.

David C. Meredith

Drejtor misioni i *Free Church of Scotland*

“Një ide brilante e realizuar aq bukur. Pastor Colin Smith ndërthur mençurinë pastorale dhe aftësitë e tij rrëfyese për të na ndihmuar të hyjmë në zemrën dhe mendjen e kusarit në kryq, kryqëzuar pranë Krishtit në Kalvar. Përmes talentit dhe me besnikëri, Smith i ndihmon besimtarët dhe jobesimtarët ta shohin nga një këndvështrim i ri historinë më të mrekullueshme dhe më të vërtetë të treguar ndonjëherë.”

Justin Taylor

Kryeredaktor i *Biblës ESV të studimit (ESV Study Bible)*, Chicago, Illinois

COLIN S. SMITH

Qielli,

SI ARRITA KËTU

HISTORIA E KEQBËRËSIT NË KRYQ

Titulli në origjinal: ***Heaven, How I Got Here***

Përktheu: Erjon Ramaj

Redaktoi: Vilma Dina

Arti grafik i kopertinës: Daniel van Straaten

Faqosja nga «Vision Printing»

Citimet biblike janë marrë nga Bibla, botimi 2009.

E drejta e autorit © SHOQËRIA BIBLIKE SHQIPTARE (ABS), TIRANË

Përdorur me leje. Të gjitha të drejtat të rezervuara.

Të gjitha të drejtat e rezervuara. Asnjë pjesë e këtij botimi nuk mund të riprodhohet, të ruhet në një sistem të rikthyeshëm ose të transmetohet në ndonjë formë (elektronike, mekanike, digjitale, fotokopje, regjistrim ose ndonjë mënyrë tjetër përveç citimeve të shkurtra nëpër komentet e librit, pa marrë më parë lejen e botuesit.

Për Gjonin dhe Karlën

Me mirënjohje në përkujtim të
Gjon, Sr., i cili, gjithashtu, besoi

PASQYRA E LËNDËS

Prezantim	9
1. Mëngjes, ora 6 paradite	11
2. Urrejtje, ora 9 paradite	19
3. Besim, ora 11:14 paradite.....	31
4. Shpresë, ora 11:15 paradite	41
5. Dashuri, ora 11:50 paradite	51
6. Errësirë, mesditë	61
7. Agoni, ora 2:59 pasdite	71
8. Triumf, ora 3:00 pasdite	79
9 Siguri, ora 5:38 pasdite.....	87
Pasthënie	97

Por një nga keqbërësit e kryqëzuar duke blasfemuar i tha: «Nëse ti je Krishti, shpëto veten tënde dhe ne.»

Por ai tjetri duke u përgjigjur e qortoi duke i thënë: «A s'ke frikë nga Perëndia, që je nën të njëjtin dënim? Dhe vërtetë, ne me të drejtë jemi dënuar, sepse po marrim ndëshkimin e merituar për ato që kemi kryer, ndërsa ky nuk ka bërë asnjë të keqe.»

Dhe i thoshte Jezusit: «Zot, kujtohu për mua kur të vish në mbretërinë tënde.»

Jezusi i tha: «Në të vërtetë po të them: sot do të jesh me mua në parajsë.»

(Luka 23:39-43)

Prezantim

Nuk di nga t'ia nis për të të treguar se si është këtu lart. Kam dëgjuar të thuhet se ka një distancë të vogël mes agonisë dhe dalldisë, por nga përvoja mund të të them që gjendet një humnerë e padepërtueshme. Unë përjetova agoninë e kryqëzimit, por ajo vuajtje përfundoi dhe tani po shijoj gëzimet e përsosura të qiellit.

Si arrita këtu, është ende mahnitëse për mua, por do të tregoj historinë time që edhe ju të merrni pjesë në gëzimin që kam gjetur. Duke parë atë që ndodhi atë ditë, tani mund të kuptoj më shumë se ç'mund të kuptoja atëherë, dhe sa më shumë zbuloj, aq më tronditëse dhe e mrekullueshme bëhet e gjithë historia.

1

Mëngjes

ora 6 paradite

Pak njerëz i hapin sytë në mëngjes, duke ditur që është dita e tyre e fundit në tokë. “Kaq ishte. Kjo është dita që do të vdes.” Ndërsa kthej kokën pas, tek ajo ditë dhe te përfundimi i saj, ende mahnitem.

U zgjova në qelinë ku më mbanin në pritje të dënimit, ose më mirë, në pritje të torturës, poshtërimit, dhe vdekjes së gjatë dhe të ngadaltë në kryq. Vetëm romakët mund të përjetësojnë barbari të tillë. I urreja me çdo qelizë të qenies sime.

Historia ime filloi në një shtëpi të zakonshme dhe pjesa më e madhe e saj është pa ndonjë befasi. Babai im fitonte një jetesë modeste si ndërtues ndërsa nëna ime, e cila caktonte ritmin në familje, iu përkushtua edukimit të duhur të fëmijëve.

Duke qenë judenj, sinagoga ishte pjesë e rregullt e jetës sonë familjare, siç ishte edhe udhëtimi i përvitshëm te tempulli në Jerusalem. Nëna ime, grua me besim gati qesharak, sigurohej të mirërritesha në mësimet e etërve tanë. “Perëndia është hirshëm dhe i dhembshur, - thoshte ajo, - i ngadalshëm në zemërim dhe i pasur në mirësi.”

Ajo na i mësoi edhe Dhjetë Urdhërimet dhe së bashku me to një listë të gjatë rregullash të nxjerrra nga Shkrimet, rabinjtë si dhe nga depozitat e mençurisë së saj. Bota e saj ishte e thjeshtë: kishte një mënyrë të drejtë jetese dhe një të gabuar. Jeto në mënyrën e duhur dhe çdo gjë do të përfundojë mirë. Jeto në mënyrën e gabuar dhe shih se ç’të pret. “Perëndia po të shikon, - thoshte ajo. - Ai shikon çdo gjë, dhe Ai nuk harron kurrë. Ai mban mend të mirën dhe të keqen. Gjithmonë do të korrrësh atë që mbjell.”

Libri i saj i preferuar në Shkrime ishte ai i *Fjalëve të Urta*. Akoma mund të dëgjoj zërin e saj duke më thënë: “Frika e Zotit është fillimi i njohjes.” Pastaj më pyeste: “A ke frikë nga Zoti?” Asnjëherë nuk më shkoi ndërmend të kishte ndonjë mundësi tjetër. Si pjesa më e madhe e fëmijëve,

thjesht pranova atë që nëna më mësonte në lidhje me Perëndinë. Dhe kjo deri në vitet e para të adoleshencës, kur dhe fillova të kisha pyetjet e mia në lidhje me Perëndinë dhe për autoritetin në përgjithësi.

Diçka e rëndësishme ndodhi në moshën trembëdhjetë vjeçare, kohë kur pashë nga afër padrejtësinë që thurej në stofin e jetës sonë kombëtare. Im atë punonte shumë që ne si familje t'ia dilnim, por taksat e patolerueshme, nga pushtuesit romakë, e bënë jetën tonë modeste, të vështirë për t'u përballuar. Atë ditë të veçantë, një tagrambledhës trokiti në derë me kërkesën e radhës e krejt të papabazë. Mbaj mend shikimin plot dhimbje dhe krejt pa forcë në fytyrën e tim eti. Dukej sikur i kishin thyer shtyllën kurrizore dhe i kishin copëtuar shpirtin. Të gjithë e dinin që sistemi ishte i shoshitur me korrupsion, por çfarë mund të bësh kur forca brutale e ushtrisë qëndron pas një tagrambledhësi të ndyrë vocërrak?

Më kaploi një zemërim, duke parë tim atë në atë gjendje. Çfarë të drejte kishin këta mashtrues të marshonin në tokën tonë dhe të vilnin paratë tona? Që kur kishim detyrime ndaj tyre? E gjithë kjo ishte padrejtësi, kjo më zemëronte edhe pse isha i ri. Ishte thjesht e padrejtë.

Vizita jonë e përvitshme në tempullin e Jerusalemit kishte qenë gjithmonë koha më e

dashur e jetës familjare. Mendo sikur je me pushime bashkë me gjithë fisin dhe do të mund të krijosh një ide. Përshtypja ime e parë e tempullit ishte plot frikë dhe mahnitje. Madhësia e ndërtesës, thellësia e mureve, zhurma e turmave dhe veprimtaritë e pafundme në oborret e tempullit më lanë pa frymë.

Por ndërsa vitet kalonin, pyetjet e mia shtoheshin. Priftërinjtë ofronin dieta të pamëshirshme rregullash dhe morali. ‘Mençuri për jetën’, e quanin. Por çfarë po bënin ata për padrejtësitë verbuese, që mund të shiheshin fare lehtë nga të gjithë, të shtypjes së vazhdueshme të Romës? Për aq sa vija re, asgjë.

Gradualisht arrita në përfundimin që tempulli, priftërinjtë dhe e gjithë struktura morale nuk kishin fare lidhje me çështjet e vërteta të popullit tonë. Koha kalonte dhe urrejtja që ndjeja ndaj Romës u shfaq në zemërim ndaj tempullit, ndaj rregullave dhe Perëndisë së tij. Dukej sikur priftërinjtë dhe përfaqësuesit fetar ishin thjesht duke bërë lojëra, ndërkohë që po injoronin çështjet e vërteta me të cilat duhet të merreshin në shoqërinë tonë.

Shihja si njerëzit hidhnin para në thesarin e tempullit dhe mendoja se si ato para mund të përdoreshin për të mbështetur bandat e vogla të luftëtarëve të lirisë, të cilët ishin të gatshëm të rrezikonin jetët e tyre për t’i bërë ballë pushtim-

it romak. Nuk ndodhi ashtu. Por paratë hidheshin në kasafortën e tempullit që të zhyteshin në mirëmbajtjen e pafundme të ndërtesave dhe të priftërinjve, të cilët, për aq sa mund të shihja, nuk ofronin gjë.

Rregulla! Moral! Ku po na shpinin këto? Çfarë mund të arrinin të gjitha këto? Diku, në këto mendime zemërake plot ankth lindi në zemrën time rebelimi.

Pra, nuk do të habiteni kur t'ju them që tempulli ishte skena e vjedhjes sime të parë, në moshën pesëmbëdhjetë vjeçare. Vija re njerëzit që hidhnin paratë në arkën e thesarit dhe habitesha nga niveli i dobët i sigurisë. Do të ishte po aq e lehtë për mua t'i merrja paratë nga thesari, sa ç'ishte për ta t'i hidhnin aty brenda. Nëse priftërinjtë nuk do t'i përdornin ashtu siç duhej, unë *mund t'i përdorja*.

Ndërkohë që mendimi po zinte vend brenda meje, më duhej të merrja një vendim. Pëllëmbët e duarve po më djersinin, ndërsa shikoja dhe prisja momentin e duhur. Pastaj, me para në dorë, eca përpara drejt lavamanit të tempullit, aty ku mblihdeshin dhuratat, bëra sikur hodha monedhat e mia, dhe në të njëjtën lëvizje mbusha dorën plot me para.

Duke u larguar, ndihesha i sigurt që një dorë e madhe do të më kapte nga shpatullat dhe do të

përballesha me pasojat. Por nuk ndodhi. Kisha kryer krimin e përsosur. Edhe pse nuk doja ta pranoja, ndihesha mirë.

Ajo vjedhje hodhi farën e një skeme tjetër më të madhe, për një qëllim më fisnik. Dikush duhej të bënte diçka të guximshme, dhe kjo u bë ambicia e jetës sime.

Sa herë që vidhja, bëhej më e lehtë. Kisha synime shumë më të mëdha e frikë më të vogël nga pasojat. Me kalimin e kohës u bëra arrogant në plaçkitjet e mia dhe përtac në përpjekjen për t'i fshehur. Pas disa vitesh plaçkitjeje, gënjeshtresh dhe shfrytëzimi, në fund pasojat e stilit të jetës sime më zunë. Dora e madhe e ligjit, të cilit i isha shmangur, më zuri dhe më çoi në qelinë ku nisi dita e fundit e jetës sime.

Një goditje e fortë kumboi në portën e qelisë sime, ndërsa një roje i pashpirt erdhi me një gotë dhe një pjatë në dorë: “Mirëmëngjes, - tha ai, ndërsa pështyu në ushqimin tim. - Shijoje vaktin tënd të fundit.”

Dera u mbyll dhe unë u ula i vetëm, i pafuqishëm, me sytë mbi murin e mjeruar të qelisë sime. Ky ishte fundi i rrugës për mua; ndihesha sikur djalli më qëndronte mbi shpatulla. Para meje shtrihej një ditë me dhimbje ekstreme, dhe kush e dinte se çfarë vinte pas kësaj?

Zemërimi kundër Romës më kishte dhënë fuqi, ndërsa tani ndodhesha në duart e atyre që

urreja. Kisha guxuar t'i bëja ballë fuqisë së tyre dhe e dija që nuk do të ishin të mëshirshëm me mua. Do të më bënë shembull dhe do të përdornin dhimbjen time për t'i ndaluar ato shpirta guximtarë që mund ta çonin ndër mend të ndiqnin shembullin tim.

Me këto mendime për ditën që kisha përpara, vendosa të mos shfaqja asnjë dobësi. Romakët mund të më thyenin trupin, por kurrë shpirtin tim. Vendosa të vdes në mosbindje.

2

Urrejtje

Ora 9 paradite

Ishta shtatë vjeç kur pashë për herë të parë një trup të vdekur. Familja jonë ishte në Jerusalemin në javën e festës së Pashkës dhe si djalë që isha, dola shëtitje larg prindërve. Përfundova në një zonë që njihej me emrin *Vendi i ekzekutimit*. Aty pashë ushtarë dhe njerëz të tjerë që i kishin ngulur sytë trupit të gjakosur dhe të pajetë, i cili që kryqëzuar më herët atë ditë. Nuk mund t'i shqisja sytë nga ai burrë. Ishte kaq afër meje sa po të zgjatesha dhe pak, do të mund t'ia prekja këmbët. Ishte ndryshe nga gjithçka që imagjinata ime prej 7-vjeçari kish guxuar të përfytyronte. As që e mendoja, që vite më vonë do të kisha të njëjtin fat.

Dy burra të tjerë u kryqëzuan si unë, atë ditë. Njëri pas tjetrit na gozhduan në kryq. Nuk arrita t'i shihja ushtarët tek bënë punën e tyre me viktimën e parë, por pashë nga afër kur e shtynë të dytin përpara. Një tra i madh druri u vendos në tokë, dhe pas pak aty u shtri dhe viktima, i cili qe rrahur aq shumë nga një ushtar sa që mezi lëvizte. Një ushtar i vuri shkelmin parakrahut të tij të djathtë, duke ia lidhur fort me trarin tjetër. Pastaj nxorën gozhdët.

Një ulërimë plot agoni çau ajrin e atij mëngjesi, kur dora e viktimës u shpua nga gozhda topitëse. Katër herë e dëgjova atë britmë të tmerrshme.

-Ja ç'u ndodh kusarëve, - u çor njëri nga ushtarët.

Dukej sikur fjalët e tij ishin për turmën më shumë se për viktimën, të cilit as që i kushtoi vëmendje.

Pastaj erdhi radha ime.

Nuk ka fjalë për të përshkruar dhimbjen e kryqëzimit. Gjithë ç'mund të them është që urrejtja më jepte zemër. I vendosur për të mos shfaqur dobësi, i fiksova sytë tek ushtari që mbante çekicin dhe ndjeva neveri. Ai më pa për një çast, por duke parë intensitetin në sytë e mi, largoi vështrimin e tij. Ia ngula sytë dhe u bëra gati, ndërsa ai shijonte aktin e tij makabër.

Por më e keqja nuk kishte ardhur akoma. Pasi më mbështetën në këtë mjet torture, më ngritën

dhe e ngulën trarin në një vrimë në tokë. Pesha e gjithë trupit më jepte dhimbje të tmerrshme te plagët e duarve të mia. I vetmi lehtësim ishte shtytja poshtë me këmbë, të transferoja sadopak te këmbët dhimbjen e thellë.

Zbulova që kur pesha ndodhej mbi këmbë, mund të merrja frymë, ndaj zhvillova një lloj ritmi në të cilin lëvizja nga pesha e duarve të varura te mbështetja me forcë te këmbët. Por prapëseprapë, agonia ishte e vazhdueshme.

Viktima e parë ishte qartësisht objekti i një vëmendjeje të pazakontë. Kryqi i tij që vendosur në qendër, unë dhe viktima e dytë ishim vetëm disa metra larg, nga secila anë.

Isha krejt i kapluar nga dhimbja dhe nuk i kisha kushtuar vëmendje Atij, derisa e dëgjova të fliste.

-Atë, fali ata, - tha Ai.

“Fali ata!” Kush është ky burrë? Ndonjë shenjtor? Gjatë gjithë jetës e kisha pasur të vështirë t’i fal ata që më kishin bërë keq. Me vite, kisha mbajtur inat për çikërrima që njerëzit kishin thënë apo më kishin bërë. Ideja që t’i falja këta ekzekutues për gjymtimin e trupave tanë, dhe që dukshëm po kënaqeshin... më dukej shaka. I urreja. Kushdo që do të falte *ata*, nuk mund të ishte miku im!

Kur u ktheva nga Ai, pashë shkrimin mbi kokën e Tij. “Ky është Jezusi, Mbreti i Judenjve.”

Jezusi. Kisha dëgjuar për Të. Ai nga Nazareti që deklaronte se ishte Mesia. Nga veriu vinin histori për mrekullitë e tij dhe gjëra të ngjashme. Një nga djemtë në burg, dy qeli larg simes, tregonte që kishte qenë në mes të turmës në Betsaida, ku dukej se Jezusi i kishte kthyer dritën e syve një të verbri.

“E po, - mendova, - nëse Ai mund të kryente mrekulli, atëherë kjo ishte dita e duhur që të kryente një mrekulli. Por është gjithmonë e njëjta histori me këta tipat fetarë: deklarata të mëdha, ide të bukura, por s’kanë këllqe për t’u përballur me realitetin e ashpër të botës.”

Pamja e Tij tek përpëlitej në agoni, sa vinte e ma provonte vërtetësinë e mendimit. Lutja për falje mbase mund t’u jetë dukur mbresëlënëse disave, por nuk do të mund të krahasohej kurrë me forcën e ashpër të gozhdëve dhe çekiqit.

E shikoja dhe e përçmoja tashmë.

Nuk isha i vetmi.

Kryqëzimet gjithmonë tërhiqnin një turmë njerëzish por kjo turmë ishte dhe më e madhe dhe më armiqësore se zakonisht. Njerëzit bënë ecejake para kryqit të Tij, duke e parë dhe duke i folur viktimës së pashpresë aty lart.

Dikush thirri me zë të lartë: “Nëse je Biri i Perëndisë, zbrit nga kryqi.” Turma u përgjigj duke thirrur në pajtim me ta: “Hë zbrit! Zbrit! Zbrit! ...”

Pastaj dikush tjetër doli përpara dhe iu drejtua.

“Ai i shpëtoi të tjerët, - tha me zë të lartë, duke pushuar para se të thoshte pjesën kulmore, - por nuk mund të shpëtojë veten!”

Turma gjëmoi në gaz. Nëse do të kisha mundur të qeshja, mbase do t'u isha bashkuar. Por, mezi mbushesha me frymë. Pastaj një tjetër mori fjalën: *“Ai është mbreti i Izraelit. Le të zbresë tani nga kryqi.”* Kjo bëri që turma të vazhdonte sërish me thirrjen “Zbrit poshtë”.

Nuk na u kushtua as vëmendja më e vogël nga askush, as mua as viktimës së dytë. Të gjithë ishin fokusuar tek Ai. Nuk do t'harroj kurrë që edhe ndërsa e përqeshnin pa mëshirë, kisha njëfarë zilie të çuditshme. Të paktën po i kushtonin vëmendje. Dukej sikur jeta e Tij kishte sjellë një ndryshim. Jeta ime më dukej pa kuptim, ndihesha i mposhtur dhe ky fakt më bëri ta urrej edhe më shumë.

Pastaj u shfaqën priftërinjtë e tempullit me rrobat fetare, e çuditërisht ngjanin krejt pa vend në skenën e një ekzekutimi. Turma u qetësua kur erdhën dhe pa kaluar shumë ra heshtja, ndërsa njerëzit prisnin të dëgjonin se çfarë do të thonin.

Një nga priftërinjtë ngriti kokën e mbuluar dhe pa nga Jezusi. Ai foli ngadalë, me kryelartësi dhe qartësi. *“Nëse ti je Krishti...”* Ai ndaloi ndërkohë që turma murmuriste. *“Zbrit poshtë nga kryqi!”* Një brohoritje tjetër e fortë u dëgjua

në turmë, e ndjekur nga një tjetër rend thirrjesh. “Hë zbrit, zbrit poshtë.”

Prifti pa nga turma, qeshi me aprovim, dhe pastaj u afrua sikur po tregonte një sekret.

- *Ai beson te Zoti*, - tha duke u zgërdheshur.

Pastaj duke ecur pas thirri me zë të lartë: “*Le të shohim nëse Perëndia e do atë!*” Turma qeshi me zë të lartë.

Më pas dikush nga turma bëri një hap përpara dhe duke iu drejtuar Jezusit bërtiti: “*Ti sikur the që do të shkatërroje tempullin dhe do ta rindërtoje brenda tri ditësh. Shpëto veten.*”

Ndërsa thumbimet vazhdonin, pyesja veten përse ky Jezus kishte ndezur kaq shumë armiqtë. Fundja, sipas meje, dikush që dëshironte të shkatërronte tempullin, nuk mund ishte krejt i keq!

Dukej fare qartë nga tabela përqeshëse mbi kokën e tij, “mbreti i judenjve”, dhe fjalët e turmës, që Ai kishte deklaruar të ishte Krishti, shpengimtari i premtuar nga Perëndia në Shkrimet e Shenjta. Kultura jonë ishte formësuar nga premtimi i një Shpengimtari, një Kampioni ose Shpëtimtari që do të vinte nga Perëndia për të çliruar popullin e Tij nga kthetrat e Romës.

Në komunitetin tonë qarkullonin fjalë e versione të ndryshme se kush do të ishte ky person dhe se çfarë mund të bënte ai. Fetarët prisnin një mësues, radikalët një revolucionar dhe mistikët

një mrekullibërës. E përbashkëta e tyre është se të gjithë kërkonin dikë që të përmbushte agjendën e tyre, dikë që të bënte atë që asnjë prej nesh nuk mund ta bënte vetëm.

Kisha jetuar aq gjatë sa ta dija se gjetja e Krishtit të vërtetë nuk do të ishte detyrë e lehtë. Herë pas here dilte ndonjë i marrë që shpallte se ishte Krishti. Njerëzit zgurdullonin sytë në mosbesim. “Ja po ndodh sërish...” Por vetëm disa e merrnin seriozisht.

Nganjëherë dilte përpara ndonjë që gëzonte besim të mjaftueshëm për t’u ndjekur nga populli. Por kurrë nuk zgjaste. Autoritetet e tempullit e konsideronin si përgjegjësinë e tyre mbrojtjen e kombit nga çdokush që deklaronte të ishte Krishti. Sa më i madh grupi që e ndiqte, aq më i shpejtë dhe i ashpër ndëshkimi. Kështu Jezusi kishte deklaruar që ishte Krishti, dhe ja ku ishte, disa metra larg meje, duke paguar çmimin brutal. E kisha parë këtë te burrat, të cilët i kisha mbështetur me fondet e mia të vjedhura. Për pak kohë dukej sikur dikush do të dilte përpara dhe të na udhëhiqte drejt fitores. Por udhëheqësit e mundshëm gjithmonë kapeshin dhe disa zhdukeshin për të mos u parë kurrë më.

Nëse duhej t’i besohej turmës, dukej sikur ky Jezus i kishte shtuar dhimbje plagës duke deklaruar se ishte Biri i Perëndisë. “Nëse je Biri i Perëndisë, - kishin thënë ata, - zbrit nga kryqi.”

Nuk e kisha të qartë se çfarë do të thoshte të ishte Biri i Perëndisë, edhe pse është mrekullisht e qartë për mua tani që jam në qiell. Në kulturën tonë, emrat përshkruanin karakterin e njeriut. Nëse ishte një fatkeq, mund të përshkruheshe si ‘biri i mjerimit’. Nëse rregullisht u jepje zemër të tjerëve, mund të përshkruheshe si ‘bir i inkurajimit’. Pra ‘Bir i Perëndisë’ duhej të përshkruante një njeri që mishëronte Perëndinë. Pangjashmëria këtu duket qartë, por sipas turmës Jezusi kishte deklaruar se ishte Biri i Perëndisë. Andaj edhe nuk ishte aspak e çuditshme sfida që i bëhej: “Nëse je Biri i Perëndisë, zbrit nga kryqi!”

Dhimbja më regjite trupin, ndërsa mbështetesh edhe më fort te këmbët që të merrja edhe një shkulum fryme. Nuk e kuptoja mirë sa kohë kishte kaluar nga kryqëzimi, i cili ishte caktuar në orën 9 të mëngjesit. Që nga ai moment, minutat dukeshin si orë, por nga pozicioni i drellit, mendova se mund të ishte ora 10 e mëngjesit. Një orë dukej si përjetësi. Ishte e qartë se ndërsa koha kalonte, gjithnjë e më pak do të mund ta ngrija peshën time dhe të mbushesha me frymë. Po i afrohesha ngadalë vdekjes në një rrugë vetëm vajtje.

Duke parë Jezusin, vura re plagët e shumta kudo mbi trupin e Tij. Kishte çjerrje të panumërtëta ngado, plagë të thella dhe të hapura, në trup

dhe këmbë. Gjembat e gjatë qenë shtypur thellë në ballin e Tij si për ta kurorëzuar këtë mbret të përgjakur. Nëse Perëndia kishte një Bir, qe e vështirë ta imagjinoja që Ai mund të kishte këtë pamje.

- Ai shpëtoi të tjerët, - thosh turma.

Kë kishte shpëtuar Ai? Nga se? Si fëmijë më kishin mësuar se Perëndia është Ai që shpëton. Nëse Jezusi ishte Biri i Perëndisë, ishte e qartë që shpëtimi qe diçka që Ai mund të bënte. Dhe sërish kur turma e thirri që të shpëtonte Vetën, Ai nuk u dha përgjigje.

“Ja çfarë është feja, - mendova. - Ai thotë se do të shkatërrojë tempullin, por nuk lëviz asnjë gur. Ai deklaron se është Shpëtimtari i premtuar, por nuk ia del as të shpëtojë Vetën.”

Zemërimi im u bë më i dendur, ndërsa këto mendime më vërshonin në mendje. Çfarë dobie kishte një Perëndi i cili është ‘i ngadalshëm në zemërim dhe i madh në mirësi’? Për sa më takonte mua, Ai ishte shumë i ngadalshëm në zemërim në lidhje me romakët, dhe mirësia e tij ndaj nesh, nuk mjaftonte! Dhimbja e zjarrtë në trupin tim, dukej sikur e vërtetonte këtë pikë.

Duhet energji të flasësh në mes të dhimbjes së tmerrshme dhe deri në këtë pikë nuk kisha thënë asnjë fjalë. Por disi këto mendime bënë që çdo gjë të shpërthejë brenda meje dhe nxora rrjedhën më të pistë të urrejtjes dhe abuzimit drejt Jezusit.

Helm i pastër. Viktima e dytë, kryqi i të cilit ishte i vendosur në anën tjetër të Jezusit, u bashkua, dhe kjo bëri që turma të vazhdonte sërish.

Pyesja veten nëse kishte pasur një çast në histori kur kaq shumë urrejtje ishte hedhur mbi një njeri. Duke parë poshtë, gjendeshin disa gra të përlotura dhe një burrë që dukej sikur kishte dhembshuri për Të, por sa për të tjerët Ai ishte objekt përqeshjeje. Edhe pse dija pak gjëra për të, isha i gëzuar që mund t'ju bashkohesha atyre.

Nuk mund të vazhdoja për shumë kohë. Trupi im ishte i squllur, i rraskapitur dhe ndërsa zëri im heshti, fillova të pyes veten, pse i kisha drejtuar shpërthimet e mia Jezusit? E urreja *Romën*. Pse, pra, nuk kisha harxhuar energjitë e mia duke mallkuar Cezarin apo Pilatin apo centurionin që po qëndronte vetëm disa metra larg?

Një mendim më erdhi në mendje, si një rreze drite që nuk e kisha parë kurrë më parë:

“Pas çdo urrejtjeje, fshihet një urrejtje edhe më e thellë për Perëndinë.”

Nuk e kisha menduar kurrë veten si një urryes Perëndie, por në një farë mënyrë kjo kishte kup-tim për mua. Shumë vite më parë, kisha arritur në përfundimin e trishtë që Perëndia dhe ligjet e Tij nuk ishin domethënëse për jetën time dhe që institucionet fetare ishin të padobishme për çështjen e madhe të drejtësisë dhe paqes. Kisha qenë skeptik për sa i takon Perëndisë, por në atë

moment vura re diçka më të thellë dhe më të errët në shpirtin tim: pas urrejtjes që kisha për Romën, qëndronte urrejtja ndaj Perëndisë, të njëjtit Perëndi që kishte lejuar Romën të shkelte popullin e Tij, që kishte lejuar tagrambledhësit të zhvatnin familjen time, që kishte krijuar një botë ku njerëzit pësojnë vdekje nga më të tmerrshmet, vdekje në trarë druri.

Dhimbja ndizte urrejtjen që mbushte shpirtin tim në këtë provë të rëndë. E urreja Romën. E urreja veten time. E urreja Perëndinë. E urreja Birin e Tij. Isha në prag të ferrit. Tashmë mund ta ndieja.

3

Besim

Ora 11:14 paradite

Nuk di si ta shpreh atë që ndodhi më pas. Gjithçka që mund të them është se një qetësi e çuditshme më kaploi shpirtin dhe për herë të parë fillova të mendoj në lidhje me atë që gjendej përpara meje.

Jeta po më rrëshqiste nga duart. Dalëngadalë, toka po tretej dhe përjetësia më kanosej në horizont. Nuk kisha bërë plane për një gjë të tillë dhe as që isha i përgatitur për të. Mendja më shkoi sërish te fëmijëria e dëgjova zërin e nënës sime tek citonte Shkrimet: “Frika e Zotit është fillimi i njohjes.”

Patjetër që gjithmonë kisha besuar te Perëndia. Ky besim ishte pjesë e gjakut tim hebraik. Por

ka një ndryshim shumë të madh mes *besimit* në Perëndinë dhe *frikës* nga Ai. Njerëzit që thonë se besojnë, shpesh kanë pak ose aspak hapësirë për Të në jetën e tyre, por frika e Perëndisë është të mbështetesh tek Ai në vendimet dhe prioritetet e tua. T'i japësh Atij kënaqësi është gjëja e parë që merr në konsideratë dhe gëzimi yt më i madh.

Mendova për vjedhjen time të parë në tempull dhe kuptova që frika e Perëndisë kish munguar për një kohë të gjatë, që nga ai çast. Kisha zgjedhur rrugën time sipas mënyrës sime. Kisha jetuar larg Tij e tani po vdisja po ashtu larg Tij. Çfarë kishte përtej? Nuk e dija dhe kurrë më parë ndër vite s'më kishte shqetësuar kjo gjë. Por ndërsa jeta ime po rrëshqiste prej meje, asgjë s'kish rëndësi më të madhe.

Viktima e dytë lëshoi një lumë tjetër mallkimesh dhe blasfemish. Pak më përpara isha bashkuar me të, duke flakëruar fjalë abuzuese kundër Jezusit. Por, tani, antagonizmi i tij drejt Perëndisë më dukej kulmi i marrëzisë.

I dhashë vetes lart dhe i thirra në qortim: “A nuk ke frikë nga Perëndia?”

Viktima e dytë heshti, ndërsa unë vazhdova.

“Ne jemi dënuar me të drejtë, sepse po marrim atë që meritojnë veprat tona, - thashë, - por ky burrë nuk ka bërë asgjë të gabuar.”

Fjalët e mia më habitën e me siguri duhet ta

kenë habitur edhe atë. Gjithmonë në jetën time kisha një justifikim për atë që kisha bërë. Tempulli më kishte zhgënjyer ndaj dhe e refuzoja. E vidhja Romën, sepse ajo më kishte vjedhur mua. Nga pikëpamja ime kisha të drejtë. Tjetri ishte gjithmonë gabim. Por nga qetësia e çuditshme që erdhi në shpirtin tim në ato momente, gjërat dukeshin shumë ndryshe.

Po ekzekutohesha si keqbërës. I tillë isha. Kisha ndërmarrë diçka të rrezikshme dhe e dija mirë ç'bëja. Isha larguar nga vjedhja ime e parë në tempull pa u vënë re, kur isha veçse një djalosh, dhe kisha jetuar me iluzionin që do të ishte gjithmonë kështu. Por nuk ishte ashtu. Për pasojë, krahu i gjatë i ligjit më zuri, dhe kur kjo ndodhi, shpjegimet dhe shfajësimet për sjelljen time që më kishin kënaqur për një kohë të gjatë, ishin fare të padobishme. Nëse kjo që pozita ime ndërsa përballesha me drejtësinë e Romës, si do të ishte përpara Perëndisë së Gjithëpushtetshëm?

Ndërsa këto mendime më vinin në mendje, fillova të kuptoj që vjedhja ime më e madhe nuk ishte vjedhja nga Roma, por nga Perëndia. Kisha zgjedhur ta çoj dëm jetën që më kishte dhënë, duke u fokusuar vetëm te vetja. E kisha menduar këtë jetë si 'timen', në vend që ta mendoja si 'të Tijën' dhe Atij nuk i kisha dhënë fare vend në të. E kisha matur jetën me gjërat që më jepnin *mua* kënaqësi, dhe, mbështetur në këtë, kisha men-

duar që të mirat ua tejkalonin të këqijave. Por ndërkohë që jeta pikonte drejt një fundi të mjerë, e dija që isha larg së mirës dhe larg Perëndisë.

Ihodka sytë sërish nga Jezusi, i Cili, pavarësisht nga talljet e pafundme, kish qëndruar në heshtje. Turma ishte e xhindosur nga deklaratat e Tij, që Ai ishte Krishti. Po sikur të ishte? Ata e urrenin, sepse Ai kishte thënë se ishte Biri i Perëndisë. Nëse kjo do të ishte e vërtetë, do të kishte ndonjë provë, dhe, me sa duket, prova kishte. Turma kish thënë “Ai i shpëtoi të tjerët”. Mendova për këtë. Nëse Ai i shpëtoi të tjerët, a kishte ndonjë mundësi që Ai të mund të më shpëtonte mua?

Tabela mbi kokën e Tij, pak metra larg meje, lexonte: “Ky është Jezusi, Mbreti i judenjve.” Nëse Ai ishte mbret, Ai duhet të kishte mbretëri. Por ndërsa e shikoja t’i afrohej vdekjes, kuptova që mbretëria e Tij nuk i përkiste kësaj bote.

Ishte e çuditshme. Thonë që sa më shumë i afroresh vdekjes në kryq, aq më shumë truri vuan për oksigjen. Mbase mendoni se truri im ngadalësohej; në fakt ishte e kundërta. Frika që kisha nga Perëndia i jepte hov mendimeve të mia. Dhe mendimet kthjelloheshin gjithnjë e më tepër. Nëse Jezusi qe Perëndia i mishëruar, Ai do të ishte me të vërtetë Krishti. Nëse Ai ishte Krishti, misioni i Tij do të ishte shpëtimi i

njerëzve. Dhe nëse shpëtoi njerëz, Ai mund t'i merrte ata në mbretërinë e Tij. Brenda pak orësh Jezusi do të largohej nga kjo botë, ashtu si dhe unë. Nëse mbretëria e Tij ishte në anën tjetër të vdekjes, mbase mund të bënte diçka për të më ndihmuar.

Prej atyre pak gjërave që kisha dëgjuar më herët nga ushtarët romakë, ishte e qartë që kryqëzimi i Jezusit ishte një padrejtësi jashtëzakonisht e madhe. Ponc Pilati nuk kishte gjetur të vërtetë asnjë akuzë kundër Tij dhe kish kaluar përmes ritualit të kujdesshëm të larjes së duarve, që të hiqte çdo përgjegjësi nga vetja. Akuzat ndaj Tij ishin pa pikë kuptimi. Ai deklaronte të ishte Krishti, Biri i Perëndisë. Ai kishte shpëtuar njerëz. Me siguri ishte një farë mbreti. Mbi çfarë bazash po ekzekutohej?

Në këtë rast ishin priftërinjtë kryesorë ata që kishin orkestruar histerinë e turmës. E gjithë kjo ndodhi kundërmonte konspiracion dhe padrejtësi. Dhe një padrejtësi kundër Perëndisë së Gjithëpushtetshëm nuk mund të qëndronte kurrrë. Diku, në një moment, gjërat do të ndryshonin në mënyrë të mrekullueshme.

Si do të dukej Jezusi mbret, i rrethuar nga një dritë shkëlqyese? Trupi i Tij, tani i rrahur deri në palcë, plot e përplot me forcë, energji dhe jetë. Koka e Tij, e shëruar nga ato gjemba të shëmtuar, do të kurorëzohej me simbolin e

mbretërisë së vërtetë. Ndërsa ky imazh më formohej në mendje, shihja Jezusin të rrethuar nga lavdet që gufonin prej një turme të madhe. Kjo turmë krejt lehtë e tejkalonte turmën që ende vijonte sharjet e abuzimet e vazhdueshme, ndërsa Jezusi vuante. Dhe pastaj pashë veten time në fillim të asaj turme; mundohesha që t'i bija në sy, shpresoja që të kujtohej për mua.

“Jezus, - thashë, - kujtohu për mua kur të vish në mbretërinë tënde.”

Ishte një kërkesë e guximshme. Pak momente më parë kisha qenë duke mallkuar Jezusin, në një mendje me turmën dhe viktimën tjetër. Nëse Ai do të kujtonte *këtë*, kur të vinte në mbretërinë e Tij, do të merrja fund.

Në të vërtetë frigohesha që kisha marrë fund tashmë. Mendja më kthehej sërish te nëna ime që na mësonte Dhjetë Urdhërimet: “Mos vidh. Mos lakmo. Mos ki perëndi të tjerë para meje.” Mund të dëgjoja zërin e saj dhe të përfytyroja gishtin e saj pakëz të përkulur në drejtimin tim: “Jeto në rrugën e duhur dhe çdo gjë do të përfundojë mirë. Jeto në mënyrën e gabuar dhe do të korrësh atë që mbjell.”

“Perëndia të sheh. Ai shikon çdo gjë, Ai nuk harron kurrë.”

“Do të korrësh atë që mbjell.”

Nëse ajo kishte të drejtë, nuk kishte më shpresë për mua. Kisha bërë zgjedhjet e mia dhe po për-

ballesha me pasojat. Kisha mbjellë farërat e mia dhe në mënyrë të pashmangshme po lëvizja drejt korrjes. Nuk kishte kthim mbropa.

Me gjithë zemër kisha shpresuar që mamaja të gabohej.

Shpresa ime nisi me fjalët e çuditshme të Jezusit, të cilat fillimisht kishin mbushur zemrën time me urrejtje: “Atë, fali ata sepse nuk dinë ç’bëjnë.”

Falje! Nëse Jezusi mund t’u ofronte faljen torturuesve të Tij, mbase mund të më falte dhe mua. Fillimisht kjo tingëlloi si ajo dobësia që përçmoja, por në atë moment sikur hapte një dritare të lavdishme dhe të papritur shprese.

Falja ishte diçka e rrallë në botën legaliste dhe morale për të cilën nëna ime fliste aq shpesh. Për atë, universi ishte një sistem i pathyeshëm i shkakut dhe pasojës, i rregulluar nga një Perëndi i ligjeve. “Bëj mirë dhe çdo gjë do të përfundojë mirë. Bëj keq dhe do të korrësh atë që mbjell.” Nuk kishte shpresë për një njeri të tillë si mua. Nëse me sinqeritet e shqyrtoni jetën në dritën e urdhërimeve të Perëndisë, ma merr mendja se do të dilni në të njëjtin përfundim. *Atë që mbjell njeriu, atë edhe do të korrë*, ky nuk është një lajm i mirë për asnjërin prej nesh. Ndërsa falja po. Nëse Jezusi do të më kujtonte kur të hynte në mbretërinë e Tij, atëherë mund të kishte shpresë për mua. Çfarë fitonte Ai me këtë? Asgjë që mund

të ofroja. Nëse do të më kujtonte, do të ishte një vepër mëshire dhe mirësie e pamerituar. Por pikërisht këtë u ofroi ushtarëve që e kryqëzuan. Ai u shfaqti mëshirë dhe mirësi. A do ta bënte të njëjtën gjë me mua?

I kërkoja që të më kujtonte.

Natyrisht, me këtë, u largova nga radhët e turmës. Përbuzja e turmës ndaj Jezusit vazhdonte, dhe duke u identifikuar me Të unë tërhoqa përbuzje ndaj vetes. Por çfarë rëndësie kishte? Kisha jetuar për një kohë shumë të gjatë larg Perëndisë. Si një kampion i vetëvendosur i drejtësisë, ia kisha përkushtuar veten shpagimit të zhvatjes romake; sy për sy dhe dhëmb për dhëmb. Tani, ndërsa po mbërrija në fund të rrugëtimit tim, kuptova sa i pashpresë do të isha, nëse Perëndia do të më trajtonte me të njëjtën drejtësi. Falja dukej e ëmbël, dhe, nëse ishte e mundur për mua, dëshiroja të dija më shumë.

Ajo që bëra ishte gjëja më e thjeshtë: fillova të kem frikë Perëndinë. E pranova gjendjen time mëkatore. Besova se Jezusi ishte Ai që thoshte se ishte, Krishti, Mesia, dhe i kërkoja Atij të më shpëtonte. Edhe ju mund ta bëni këtë.

Duke bërë këtë, dorëzoja gjithë armiqësinë në zemrën time dhe braktisa iluzionin e të jetuarit të një jete që në një mënyrë a në një tjetër mund t'i bënte përshtypje Perëndisë. E vendosa jetën time, ashtu siç ishte, me të gjitha gjërat që kisha

bërë, në duart e Jezusit. Duart e mia u zgjatën drejt duarve të Tij të shtrira. Besova tek Ai, besova se ishte Krishti, Biri i Perëndisë, Shpëtimtari e Mbreti, dhe ia besova Atij të gjitha gjërat.

Mbërthyer pas jetës në një fill të hollë, hapa gojën që të mbushem me frymë dhe prita që Ai të përgjigjej.

4

Shpresë

Ora 11:15 paradite

“Në të vërtetë!”

E njihja atë fjalë. Në të vërtetë, ose Amen, qe një pohim, miratim në përmbylljen e një lutjeje nga të gjithë ata që binin dakord me kërkesën e drejtuar në lutje. Kur babai na drejtonte në lutje si familje, ne thoshim me zë të lartë: “Amen.” I tregonim që nuk ishte vetëm në lutjen e tij. Ne ishim me të. Lutja e tij ishte edhe lutja jonë.

“Amen” ishte si të thojë: “Po. Ashtu. Jam me

ty. Ashtu u bëftë!” Dhe, kjo qe fjala e parë që më tha Jezusi.

Lutja ime kish qenë e thjeshtë: “Jezus, kujtohu për mua kur të vish në mbretërinë tënde.”

Përgjigjja e Tij qe edhe më e thjeshtë: “Amen!”

Nuk mund ta keqkuptoja entuziazmin e Tij. Sytë iu mbushën me gëzim ndërsa më shikonte. Gati-gati dukej sikur priste që t’ia kërkoja këtë gjë, sikur përgjigjja e Tij për kërkesën time lidhej me arsyen pse Ai gjendej aty. Më dukej sikur krahët e Tij, të gozhduar në kryq, po shtriheshin drejt meje me të njëjtën dashuri dhe falje që Ai u kishte ofruar ushtarëve.

“Amen! Po! Jam me ty! Lutja jote është e imja! Do të jetë ashtu!”

Pas gjithë atyre viteve të çuara dëm, nuk do të habitesha nëse Ai do të ishte përgjigjur me paralajmërim: “A nuk mendon se është pak vonë për ty, të mendosh për mbretërinë Time?”

Pas urrejtjes që kisha treguar për Të, vetëm para pak orësh, nuk do të mund të ankohesha nëse do të kishte thënë: “Mbretëria e qiellit nuk është për njerëz si ti.”

Por nuk është e tillë rruga e Tij.

Nuk më vendosi në kohë prove. Nuk më dërgoi në një udhëtim të gjatë shpirtëror apo të më thoshte shohim e bëjmë. Por me gëzim e pranoi lutjen time dhe qëndroi me mua ndërsa qëndroja me Atë.

Besova në Zotin Jezu Krisht dhe i kërkova të më shpëtonte.

Ai më priti lirisht dhe me gëzim, pa hezitim, pa vënë kushte.

“Amen, - tha Ai dhe pas një pushimi të shkurtër shtoi, - Në të vërtetë po të them sot do të jesh me mua në parajsë.”

Parajsa, bota e paqes, vendi ku populli i Perëndisë gjen kënaqësinë në praninë e Tij. Nuk kisha dyshime që vendmbërritja e Jezusit do të ishte e tillë, pasi të vdiste. Por u trondita nga premtimi i Tij pa kushte, që unë do të isha aty së bashku me Atë.

Aty i varur në kryq, tashmë mund ta ndieja ferrin. Nuk më kishte mbetur gjë tjetër përveç frikës, ndërsa Jezusi më premtoi parajsën.

Kur iu luta Atij, kujtoja se mbretëria e Tij do të ishte në të ardhmen e largët. Ja pse i kërkova të *kujtohej* për mua. Por Ai e bëri të qartë që nuk duhej të shqetësohesha për këtë. Përpara se të përfundonte dita, unë do të isha në parajsë:

“Në të vërtetë po të them: *sot* do të jesh me mua në parajsë.” Këto ishin fjalët më të mrekullueshme që më kishin thënë gjatë gjithë jetës. Ato fjalë ndryshuan gjithçka. Duke u kthyer pas në kohë, e kuptoj më mirë atë premtim, e rrok më thellë nga sa mund ta përthithja në atë moment.

Ai kishte thënë: “do të jesh *me mua*.” Dhe kështu ndodhi. Unë isha shoqëruesi i fundit i Jezusit në tokë dhe i pari në qiell.

Ende jam i mahnitur që Ai më zgjodhi si njeriun e parë që do ta shoqëronte në qiell. Mendoj se edhe engjëjt ishin të mahnitur, megjithëse ata duhet ta dinë tashmë që disa nga miqtë që Jezusi zgjedh janë të çuditshëm.

Ashtu si shumë të tjerë, mendoja se parajsa i përkiste njerëzve të shenjtë dhe besnikë, që nderojnë Perëndinë me jetën e tyre të dashurisë dhe sakrificës, për të mirën e të tjerëve. Parajsa ishte shtëpia e të drejtit. Ishte për heronjtë e besimit si Abrahami, Moisiu, Davidi dhe Elia.

Jeta ime nuk krahasohej me të tyren. Kisha jetuar larg Perëndisë. E njihja më mirë urrejtjen se dashurinë, dija më shumë për dyshimin se besimin, dija më shumë për mëkatën se për pendesën. Por Jezusi më zgjati dorën dhe më bëri mik!

E tillë është rruga e Tij.

Nuk është rastësi që unë isha i pari që Ai çoi në qiell. Unë jam një shembull se çfarë mund të bëjë Jezusi me kandidatët më të pashpresë. Ai më rrëmbeu nga pragu i ferrit dhe më solli në gëzimet e qiellit.

Jezusi më tha: “*Sot* do të jesh me mua në parajsë” dhe Ai e mbante fjalën. Vdekja nuk të shpie në një periudhë të gjatë pavetëdijeje dhe as në

një kohë të gjatë parapërgatitjeje. Për miqtë e Jezusit, vdekja është kalimi i menjëhershëm drejt gëzimeve të jetës në krahun e djathtë të Perëndisë.

Këtë mund ta mësosh nga historia ime: një besimtar kalon menjëherë nga fundi i jetës së tij në tokë në fillimin e jetës së tij në qiell. Nuk ka pritje. Nuk ka vonesa. Nuk do të hetohesh jashtë portave të arta. Largimi nga trupi fizik do të thotë të jesh në shtëpi me Zotin.

Hyrja në qiell është dhuratë. Nuk fitohet dot! Nuk mund ta meritosh. Por është një dhuratë që mund *ta marrësh*.

E shprehur më thjeshtë, historia ime është e pazakontë, por kjo histori mëson diçka që duhet ta dinë të gjithë: hyrja në qiell nuk varet nga veprat e jetës së krishterë.

Mendo rastin tim: i besova Krishtit dhe shkova në qiell *brenda së njëjtës ditë*. Nuk pata kohë për të jetuar një jetë të krishterë!

Nuk pata beteja me tundimet dhe as sfida me lutjen. Nuk e pata asnjëherë mundësinë për t'u pagëzuar, për të marrë Darkën e Zotit, për t'u bërë pjesë e një kishe, për të dhuruar apo për të shërbyer në një shërbesë.

Që kur kam ardhur këtu në qiell, kam mësuar që shumë njerëz në tokë besojnë se pranimi i tyre në qiell varet nga jeta që ke bërë, nëse ke bërë ose

jo një jetë të mirë dhe të perëndishme. Ata mund të besojnë që Jezusi fal, por thellë brenda tyre ndiejnë se përparimi i tyre në jetën e krishterë është çelësi që hap portat e qiellit.

Si mund të ishte e vërtetë?

Unë shkova në qiell *pa jetuar fare një jetë të krishterë!* Por nuk m'u dha mundësia. Me duart e mia të gozhduara në kryq, nuk kisha mundësi të bëja vepra të mira. Me këmbët e ngulura në traun e drurit, nuk mund të ecja në rrugën e drejtësisë! Dhe me vdekjen që ndodhej vetëm pak orë larg, nuk kish kohë për mua të ndryshoja kapitullin e të jetoja një jetë më të mirë.

Duhet ta dish: hyrja jote në qiell nuk varet nga sa mirë e ke jetuar jetën si i krishterë. Nëse do të ishte kështu, nuk do të kishte shpresë për mua apo për ty. Nuk mund të jetojmë jetën e krishterë aq mirë sa për ta merituar qiellin. Askush nuk mundet.

Ja çfarë kam zbuluar: qielli nuk varet nga ajo që mund të bësh për Krishtin, por nga ajo që ka bërë Ai për ty. Shpëtimi vjen vetëm me anë të hirit, vetëm nëpërmjet besimit dhe vetëm në Krishtin.

Dhiata e Re, e cila u shkrua vite pas vdekjes sime, e thekson këtë temë të rëndësishme:

Duke ditur se njeriu nuk drejtësohet prej veprave të ligjit, por përmes besimit në Jezu Krishtin (Gal. 2:16).

Na shpëtoi jo me anë të veprave të drejta, që ne bëmë, por sipas mëshirës së tij (Titit 3:5).

Sepse me anë të hirit jeni të shpëtuar, nëpërmjet besimit... jo prej veprave, që askush të mos mburret (Efes. 2:8-9).

Jezusi u ofron tri dhurata të mrekullueshme të gjithë miqve të Tij: shfajësimin, përmes të cilit janë falur mëkatet e tua; shenjtërimin, me anë të të cilit ti rritesh gjithnjë e më shumë në ngjashmëri me Të; dhe shenjtërimin e plotë, në momentin kur lini këtë botë e hyni brenda dyerve qiellore.

Tani mendoni pak për atë që më ndodhi mua.

Unë u shpengova dhe u shenjtërova në të njëjtën ditë. Kjo tregon diçka të një rëndësie madhore: hyrja në qiell varet nga falja dhe drejtësimi i Krishtit, jo nga rendimenti dhe progresi yt në jetën e krishterë.

Kur i afrohesh Krishtit me besim dhe pendesë, Ai të pranon pa kushte. Ai nuk thotë: "Të fal por do të mbaj një sy hapur, për të hetuar se si do të veprosh tani e tutje." Ai nuk të vendos nën vëzhgim e të të thojë: "Sigurohu të mos gabosh më."

Jezusi më bëri një premtim pa kushte: "Sot do të jesh me Mua në parajsë."

Premtimi ishte shumë i qartë dhe arsyeja pse mund të isha i sigurt, ishte se hyrja ime në qiell kishte garanci Atë, jo mua.

Nëse veprat e mia do të ishin të përfshira, sadopak qofshin, nuk do të isha kurrë i sigurt nëse do të hyja në qiell. Si mund ta dish nëse ke jetuar një jetë të mirë mjaftueshëm?

Lajmi i mirë është që shpëtimi nuk varet në veprat e tua për Krishtin por në veprën e Krishtit për ty. Vepra jote për Të nuk është kurrë e përfunduar, por më besoni që vepra e Tij për ty ka përfunduar tashmë. Mund të vendosësh jetën, vdekjen dhe përjetësinë tek Ai me siguri të plotë. Kështu veprova unë dhe mund të të them që nuk u zhgënjeva.

Shpesh e kam pyetur veten si do të ishte nëse, Sashtu si unë, çdo i krishterë i saposhpëtuar të merrej në qiell ditën që i besonte Krishtit. Pse nuk e bën Jezusi këtë? A lihen të krishterët në tokë vetëm për t'ju dhënë kohë që të përgatiten më mirë për qiellin?

Jo! Nuk mund të jetë kjo arsyeja. Ja pse, kur vini te Krishti me besim dhe pendesë, jeni krejt gati për qiellin. Nuk keni për të qenë ndonjëherë gati sa në këtë moment.

Hyrja jote në qiell qëndron në veprën e Krishtit për ty, jo në atë që ti mund të bësh për Të. Pra, ti nuk do të mund të bësh asnjë përgatitje më shumë për qiellin sesa të shkosh tek Jezusi me besim dhe pendesë dhe t'i besosh Atij si Shpëtimtari yt.

Po cila është arsyeja përse Jezusi të lë ende në tokë, nëse nuk është për t'u përgatitur më mirë për qiellin? Përgjigjja është: Ka gjëra për t'u bërë nga ti.

Nëse je larg Perëndisë, ashtu siç isha unë deri ditën e fundit të jetës, ndryshimi nis me ardhjen drejt Tij me besim dhe pendesë.

Mbase mendon se është tepër vonë për ta bërë këtë, por më kujto mua. Unë isha vetëm pak orë larg vdekjes, kur i kërkoja Jezusit të më kujtonte.

Mbase mendon se je shumë larg nga Perëndia. Kështu mendova edhe unë. Po qëndroja para portave të ferrit, kur i kërkoja Jezusit të më kujtonte.

Nëse mendon që mëkatet e tua janë tepër të rënda për t'u falur nga Perëndia, kujto rastin tim. Unë e kisha refuzuar Perëndinë dhe kisha jetuar larg Tij për shumë vite. E kisha mallkuar Atë, kisha blasfemuar ndaj Birit të Perëndisë, por ja ku jam tani, në qiell!

Pika e kthesës erdhi kur guxova të besoj që kish shpresë për mua në Jezusin. Nëse Ai ishte i gatshëm t'i falte njerëzit që po ngulnin gozhdët në duart dhe këmbët e Tij, mbase do të më falte dhe mua.

Në këtë mënyrë e gëlltita krenarinë dhe i thirra Atij. Edhe ti mund të bësh të njëjtën gjë, dhe nëse e bën, Ai do të të falë, ashtu siç më fali mua.

Besimi fillon duke e pranuar nevojën tënde.

Kjo nuk është e lehtë, por është një hap që duhet ta ndërmarrësh nëse dëshiron të bashkohesh me mua në qiell.

Afrohu te Krishti edhe ti që e ke shpërdoruar më kot forcën tënde. Rrëfeji që ke thyer urdhërimet e Tij, rrëfeji që mëkatet e tua, si në vepra edhe në mendime, janë të shumta.

Tregoji Atij që je kaq larg Tij sa që nuk mund të gjesh rrugën e kthimit. Pastaj kërkoji ndihmë. Kërkoji të të kujtojë. Kërkoji të të falë dhe shpëtojë.

Bëje këtë lutjen tënde dhe Ai do të shtojë ‘Amen-in’ e Tij!

Biri i Perëndisë të do. Ai të afrohet, siç bëri me mua. Ai është gati të të falë dhe të të pajtojë me Perëndinë. Ai mund të të japë një mendje të re, Ai mund t’i drejtojë siç duhet ndjenjat e tua dhe të mbjellë dëshira të reja në zemrën tënde.

Jezu Krishti mund të të çlirojë nga ferri e të të sjellë drejt e në gëzimin e qiellit.

Mbase të duket vetja si i pashpresë. E kam përjetuar atë ndjesi. E njoh dhimbjen e pashpresë që ndien në shpirtin tënd. Por Jezusi shtriu dorën e Tij drejt meje, e tani, po e bën këtë dhe me ty.

5

Dashuri

Ora 11:50 paradite

Shkëlqimi i diellit më verboi, ndaj hodha sytë drejt një grupi miqsh që qëndronin përpara Jezusit. Njëra prej tyre quhej Mari dhe kuptova që ajo ishte nëna e Tij.

Kishte një bukuri rrezatuese Maria teksa qante, ngrinte sytë lart dhe rrinte në pritje. E rrethuar nga urrejtja, ajo kullonte dashuri. M'u duk sikur Jezu Krishti ishte personi më i urryer dhe më i dashur që kisha njohur ndonjëherë.

Mendja më shkoi tek ime më dhe u gëzova

që ajo nuk ishte aty. Ia kisha thyer zemrën me zgjedhjet e jetës sime, zgjedhje që kishin çuar në një marrëdhënie të ftohtë për vite të tëra. Dhe për t'i vënë vulën, nëse do t'i duhej të duronte të më shihte në kryq, dhimbja e saj do të kish qenë e padurueshme.

Por Maria, nëna e Jezusit, ishte aty. U përpoqa ta imagjinoj se çfarë përjetonte ndërsa po shikonte Birin e saj duke vuajtur.

I kisha besuar Jezusit vetëm orën e fundit, ndërsa ajo e kishte dashur që nga lindja e Tij. Tani, balli që kishte puthur tek e vinte në gjumë, kishte një kurorë me gjemba; duart që ia kishte mbajtur ndërsa e kishte mësuar të ecte, ishin të shpuara nga gozhdët.

E pashë dhe ndjeva dhembshuri.

Kjo ishte një ndjesi e çuditshme për një zemër të familjarizuar më tepër me urrejtjen se me dashurinë. Ndër vite kisha mësuar të ngurtësoja dhimbjen. Lypsej një gjë e tillë për stilin e jetës që bëja. Guximi dhe përgatitja ishin miqtë e mi. Dhembshuria që larg meje. Por tani, ndieja dhembshuri për një grua që as e kisha njohur.

Diçka e mirë po ndodhte në zemrën time dhe e dija që ishte prej Jezusit.

Dashuria kish qenë e huaj për mua. Nëna ime më kishte dashur në mënyrën e saj edhe përmes disiplinës, por kishte shumë kohë që isha lar-

guar nga familja. Njerëzit me të cilët kaloja kohë e mbështesnin besnikërinë në interesa vetjake; ky qe zëvendësuesi standard i dashurisë.

Mendo pak për dashurinë që ke marrë.

Dashuria zakonisht vjen për një arsye. Nëna të do se je fëmija e saj. Bashkëshorti/bashkëshortja të do sepse ka diçka që e tërheq tek ti. Miqtë, sepse kënaqen në shoqërinë tënde.

Por Krishti më deshi pa arsye. Nuk iu desh një shkak që të kujdesej për mua. Dashuria e Tij është vetë shpjegimi. Në dashurinë e Krishtit nuk ka motiv tjetër dashurie, përveç dashurisë në vet-vete.

E përjetova fillimin e asaj dashurie përmes takimit tim me Jezusin në kryq. Këtu në qiell jam ende duke zbuluar shtrirjen e plotë të dashurisë së Tij, e sa më shumë zbuloj, aq më i madh gëzimi im.

Çfarëdolloj përvore të dashurisë apo të mungesës së saj të kesh në jetë, duhet të dish që në zemrën e Jezu Krishtit ka dashuri për ty. E pashë këtë teksa lutej për armiqtë e Tij, e pashë edhe kur më premtoi qiellin.

Por ky qe veç fillimi. Do të zbuloja edhe më shumë.

Turma ishte lodhur nga britmat dhe pak nga pak filloi të qetësohej. Drama e kryqëzimit kishte kaluar, helmi i abuzimit të tyre po ashtu dhe disa orë më pas nuk dukej që ishin të ndikuar nga realiteti ku ishin. Shumë prej atyre që kishin qenë

në mëngjes, tashmë ishin larguar; të tjerë vinin vërdallë me indiferencë statike.

Edhe për ushtarët kjo nuk ishte një skenë e panjohur. Ata e kishin parë këtë skenë edhe më parë. Ata ishin të zënë duke ndarë plaçkat e viktimave, jo se kishte shumë për të ndarë: ishin vetëm disa rroba, të cilat i ndanë mes tyre.

Një rrobë u tërhoqi vëmendjen në mënyrë të veçantë. Jezusi kishte veshur një mantel të endur, pa tegel, si një copë pëlhure. Ndaj, në vend që ta grisinin, vendosën të hidhnin në short për të kaluar kohën dhe në fund të shikonin se kush mund ta fitonte.

Kur e morën tunikën, Jezusi hodhi një shikim nga e ëma, një shikim plot dashuri. Kuptova se ajo e kish thurur për Jezusin dhe Ai ishte gëzuar për të, si simbol i dashurisë së veçantë që e mbushte zemrën e nënës së Tij.

Me gjithë zhurmën dhe poteren, habitesha sa pak gjëra kish thënë Jezusi. Në orët që kishin kaluar që nga fillimi i vuajtjes, Ai kishte folur vetëm dy herë.

Duke ngritur kokën, Ai i kish thirrur Atit të Tij dhe ishte lutur për armiqtë e Tij: “Atë, fali, se nuk dinë ç’bëjnë.”

Pastaj, duke u kthyer në anën tjetër, më kish thënë mua: “Në të vërtetë po të them: sot do të jesh me mua në parajsë.”

Tani Jezusi hodhi shikimin drejt nënës së Tij dhe, pavarësisht nga agonia, Ai i dha trupit lart, mori frymë thellë sa për të folur dhe tha: “O grua, ja biri yt!”

Ai nuk po fliste për veten, por për një njeri që po qëndronte pranë saj, të cilin tani e di që ishte Gjoni, një dishepull i Jezusit; ai që më vonë shkroi Ungjillin e katërt.

Gjoni kishte qëndruar me Marian dhe gratë e tjera gjatë gjithë mëngjesit. Tani Jezusi i la detyrën e birit për t’u kujdesur për nënën e Tij.

- O grua, ja biri yt!, - i tha Marisë. Pastaj Gjonit i tha: “Ja, nëna jote!” Kjo shprehje dashurie më preku zemrën. Turma, farisenjtë, ushtarët dhe hajduti mendonin vetëm për veten, dhe kështu kisha qenë dhe unë. Por në gropën e ferrit, të vuajtjes dhe egoizmit, Jezusi solli dashuri. Kjo dashuri buronte nga Ai tek armiqtë e Tij, tek unë dhe tani edhe te nëna e Tij.

Vdekja e një biri ose bije sjell humbje të pazëvendësueshme për një nënë. Nëna që vajton mund të ketë fëmijë të tjerë, por ata nuk mund të zënë vendin e fëmijës së humbur. Gjoni mund të kujdesej për Marinë, e megjithatë, pavarësisht sa i mirë ishte, ai kurrë nuk do të mund të merrte vendin e Jezusit.

Jezusi kishte qenë biri i Marisë për tridhjetë e tre vjet. Por Ai ishte dhe është Biri i Perëndisë. Nga nëna e Tij ai mori trupin njerëzor, me qëllim

që të bëhej Shpëtimtari ynë. Por ndërsa varej në kryq me gjakun që i rridhte nga trupi dhe jetën e mishit të Tij që po zbehej, marrëdhënia mes Jezusit dhe Marisë po ndryshonte.

Maria qëndronte poshtë kryqit duke thirrur: “Biri im, biri im, biri im!”

Por Jezusi po i thoshte: “Nuk duhet të më mendosh më si biri yt, tani e tutje! Që nga ky moment, Gjoni do të marrë atë vend në jetën tënde. Konsideroje atë si birin tënd.”

Por si duhej ta konsideronte Maria Jezusin? Si Shpëtimtarin dhe Zotin e saj.

Kur engjëlli i tha Marisë që ajo do të ngjizej me një djalë, Maria tha: “Fryma im ngazëllen në Perëndinë, *Shpëtimtarin tim*.”

Maria e kishte parë Perëndinë si Shpëtimtarin e saj dhe kjo është mënyra se si Perëndia e shpëtoi: Jezusi, Biri i Perëndisë, shkoi në kryq dhe dorëzoi jetën që kishte marrë nga Maria. Trupi i Tij u thye; gjaku i Tij u derdh, biri i Marisë vdiq dhe në vdekjen e Tij Ai u bë Shpëtimtari i saj.

Maria humbi një bir të pazëvendësueshëm, por fitoi një Shpëtimtar të pakrahasueshëm. Ajo përfitoi shumë më tepër nga sa humbi.

Humbja e dashurisë së një biri të rrëmbyer nga vdekja, u zëvendësua me fitoren e dashurisë së Shpëtimtarit, të Cilin vdekja nuk do të mund t’ia merrte kurrë.

Humbja e kënaqësisë së birit, i cili i sillte lum-

turi në tokë, u zëvendësua nga fitorja e gëzimeve të një Shpëtimtari, i Cili e drejton edhe tani drejt një lumturie të pafundme në qiell.

Maria hyri në qiell jo për shkak se Jezusi që biri i saj që në lindje, por sepse ajo vetë që e Tija prej besimit.

Jezusi kishte thënë: “mishi nuk vlen asgjë” dhe gëzimi më i madh i Marisë nuk qëndronte në jetën që i kishte dhënë Jezusit, por në jetën që mori prej Tij. Ajo i dha Atij jetë në trup për pak kohë, kurse Ai i dha asaj jetë në Frymë përjetë.

Ja pse kam marrë kohë për të treguar këtë pjesë të historisë:

Ti tashmë e di sa shumë urrejtje kishte në zemrën time, blasfeminë që kisha shfryrë ndaj Jezusit dhe krimet që kisha kryer kundër njerëzve. Isha llumi i të gjithëve, më i keqi i mëkatarëve. Por Krishti u bë Shpëtimtari im dhe prej Tij jam në qiell sot.

Maria ndodhej nga ana tjetër e këtij spektri. Nuk mund të imagjinoja dikë më të perëndishme se ajo. Ajo ishte e durueshme, e sjellshme, e mirë, dhe vërtet: një grua e virtytshme, e bekuar nga Perëndia dhe bekim për të tjerët. Maria është në qiell sot, jo sepse Jezusi që biri i saj, por sepse Ai është Shpëtimtari i saj.

Nëse *ajo* pa drejt Krishtit për shpëtim, çdo person që ka kërkuar të jetojë një jetë të mirë duhet të bëjë të njëjtën gjë.

Ja pra, kjo është gjëja më e mrekullueshme të cilën edhe sot e kam të vështirë ta kuptoj e rrok siç duhet: unë kisha jetuar në mënyrën më të keqe të mundshme. Maria kishte jetuar në mënyrën më të mirë të mundshme. Por që të dy hymë në qiell prej së njëjtës mënyrë: përmes besimit te Jezusi.

Në fjalët që Jezusi më tha, e më pas Marisë, Jezusi përqafoi si njerëzit më të ligj, ashtu dhe më të mirë të njerëzimit dhe të dyja palëve na pajtoi me Atin e Tij. Pra, kudo që të ndodheni në spektrin moral, Jezu Krishti është Shpëtimtari.

Ka dy keqkuptime që mbajnë shumë njerëz larg qiellit: njëri është që ata mund të jenë shumë të ligj për të shkuar te Krishti dhe tjetri që ata mendojnë se janë të mirë e nuk kanë nevojë për Të.

Ti mund të jesh po aq i lig sa ç'isha unë, ose mund të jesh po aq i drejtë sa Maria, ose mbase ndodhesh diku në mes. Kudo që të jesh, mos e lejo ligësinë dhe as mirësinë që ke të të mbajë larg nga Krishti si Shpëtimtari yt.

Në këto orë të fundit në kryq, urrejtja e pacak që më kish mbushur zemrën në mëngjes, nisi të shkrihej si dëbora në një pasdite të ngrohtë. Diçka kish ndryshuar brenda meje dhe e dija që Jezusi më kishte bërë një njeri tjetër.

Zemra e mbushur me hidhërim, tani ndiente dhembshuri. Mendja që kish qenë armiqësore

ndaj Jezusit, tashmë kishte besim në Të. Vullneti që nuk përkulej përpara asgjëje veçse ndjekjes së rrugës time, tanimë, më shumë se çdo gjë tjetër, dëshironte të nderonte Krishtin.

Kurrë më parë nuk kisha përjetuar diçka të tillë. Feja në të cilën isha rritur, orvatej të më ndryshonte nga jashtë brenda: “Bëj këto gjëra dhe do të jesh një njeri i mirë.” Kjo nuk funksionoi asnjëherë. Ajo që mund të them është që kur dëgjova fjalën e Krishtit, zemra ime ndryshoi dhe unë besova. Tani e kuptoj përse Jezusi fliste për ndryshimin e brendshëm si rilindje. Unë kisha ndryshuar nga brenda jashtë.

Dhe, ja ku ishim, një horr në kryq, një grua e shenjtë poshtë kryqit, dhe jetët e të dyve ndryshuan përgjithmonë nga Jezu Krishti.

Për Marinë, kjo do të thoshte se ajo do të vazhonte të jetonte për Krishtin në tokë, ndërsa për mua të jetoja me Krishtin në qiell. Shpresoja me gjithë zemër që kjo përvojë e rëndë të mbaronte së shpejti dhe ajo që Krishti kishte premtuar, të fillonte sa më shpejt.

Dielli ishte lart në qiell, turni i ushtarëve së shpejti do të përfundonte për atë ditë. Do t’i thyenin këmbët tona që të mos mundeshim më as të ngriheshim lart për t’u mbushur me frymë, dhe ne fatmirësisht do të nguteshim për nga vdekja jonë.

Veç doja që rojet të përfundonin më herët. Por kjo shpresë u pre. Përkundrazi, po hyja në një

fazë të re të traumës, që do të vinte në provë
besimin tim të ri tej çdo caku.

6

Errësirë

Mesditë

Cfarë ndodhi? Më ra të fikët?
Jo! Në një moment dielli po shkëlqente mbi ne, ndërsa momentin tjetër u gjendëm në errësirë të thellë. Nuk ndodhi pak nga pak, ashtu siç ndodh në një ditë stuhie. Ndodhi njëherësh. Terr i plotë. Kaluam nga mesdita në mesnatë. Ishte gjëja më e frikshme që kisha përjetuar.

Nuk ishte eklips. Ata nuk zgjasnin aq shumë. Perëndia e largoi dritën.

Pse?

Tani që jam në qiell, përgjigjja është shumë më e qartë, edhe pse tani, në këtë moment, ky mister më mbush me adhurim. Në atë çast, në kryq, kisha vetëm copëza të tablosë së plotë.

Si një djalë i mirë hebre kisha mësuar për Ekso-din, dija që Perëndia e kishte shpenguar popullin tonë nga skllavëria e Egjiptit. Perëndia e kishte urdhëruar Faraonin: “Lëre popullin tim të shkojë!” Por Faraoni refuzoi. Ndaj Perëndia dërgoi gjykim mbi Egjiptin. Një nga plagët e shkaktuara ishte shndërrimi i ujërave të lumit Nil në gjak.

Perëndia e urdhëroi sërish Faraonin, edhe një herë tjetër: “Lëre popullin tim të shkojë!” Faraoni përsëri refuzoi, ndaj Perëndia shkakttoi një plagë të dytë dhe historia përsëritet, Perëndia dërgon gjykimet, ndërsa Faraoni forcon zemrën e tij.

Pas tetë plagësh Perëndia i tha Moisiut: “Shtri-je dorën drejt qiellit, me qëllim që të jetë *errësirë* në vendin e Egjiptit, *errësirë* që të mund të preket me dorë.” Moisiu bëri siç i kish thënë Perëndia dhe Egjipti u mbulua nga *errësira* për tri ditë. Imagjino tri ditë terri të plotë! Askush nuk punoi. Askush nuk doli jashtë. I gjithë kombi qëndroi në vend. Kjo i tërhoqi vëmendjen Faraonit dhe ai deklaroi se do ta linte popullin të lirë.

Por pastaj ndryshoi mendim. Perëndia e paralajmëroi Faraonin dhe për plagën e fundit dhe më

të tmerrshmen: që gjykimi i Perëndisë do të vinte mbi të parëlindurin e çdo familjeje në Egjipt.

Kështu, në mesnatë Perëndia goditi të parëlindurin në çdo familje.

Më në fund, Faraoni, ligësia e të cilit kishte sjellë këtë gjykim mbi popullin e tij, u zbut dhe e lejoi popullin të largohej.

Çdo i ri hebre e dinte këtë histori. Ja pse e dija që Perëndia e kish larguar dritën më parë, dhe që kjo ishte shenjë e gjykimit të Tij.

Papritmas në kryq qeshë rrethuar nga ajo errësi për të cilën mësova kur kisha qenë fëmijë, terrin që kishte mbuluar Egjiptin, errësi aq e thellë dhe e dendur, sa që mund ta ndieje!

I pari mendim që më erdhi, ishte që mbase Perëndia po godiste ushtarët që kishin qëlluar dhe gozhduar Jezusin, ose ata që e kishin vënë në lojë, apo, mbase udhëheqësit që e kishin dënuar Atë.

Por jo, nuk ishte kjo. Secili prej tyre fjeti në shtretërit e vet atë natë dhe u zgjuan për të vazhduar me jetën e tyre vijuese.

Gjykimi i Perëndisë po binte mbi dikë tjetër atë ditë, dhe tani e di se mbi kë. Jezusi, Biri i Perëndisë, i Parëlinduri, do të vdiste. Vetë Jezusi do të pësonte gjykimin e Perëndisë.

Turma nuk kishte asnjë dyshim që ishte në anën e Perëndisë dhe që Perëndia do ta miratonte dënimin e dhënë ndaj Jezusit. Nëse ata kishin të

drejtë, besimi te Jezusi do të ishte gabimi më i madh i jetës sime.

Koka ime ishte plot me pyetje në lidhje me Atë që kisha besuar vetëm disa orë më parë.

Pastaj thirrja plot agoni e Jezusit depërtoi bash në mes të të gjitha pyetjeve të mia: *“Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?”*

Më kaploi një ndjenjë ankthi shumë shqetësuese ndërsa këto fjalë jehonin në errësirën e frikshme. A e kishte braktisur Perëndia Jezusin? Ky mendim më tmerroi. E kisha vendosur besimin tim tek Jezusi. Ai më kishte premtuar Parajsën. Por nëse Perëndia e kishte harruar Atë, çfarë shprese kishte për mua? Besimi im i ri po vihej në një sprovë shumë të rëndë.

Kur dyshimet të rrethojnë dhe gjendesh në errësirë, kthehu tek ato gjëra që di për Jezusin. Kështu veprova unë dhe më ndihmoi ta kaloja provën.

Nuk dija shumë gjëra për Jezusin por e kisha të qartë që vuajtjet e Tij ishin shpërfytyrim i drejtësisë. Ja pse i thashë kriminelit tjetër: “Ne me të drejtë jemi dënuar, sepse po marrim ndëshkimin e merituar për ato që kemi kryer, ndërsa ky nuk ka bërë asnjë të keqe.”

Ia përsërita këtë të vërtetë edhe vetes: “Ky nuk ka bërë asnjë të keqe.”

Pse një njeri që nuk ka bërë asgjë të keqe duhet të përballet me gjykimin e Perëndisë? Pse një

njeri që nuk ka bërë asgjë të keqe duhet të kryqëzohet në kryq, metoda më e neveritshme e vdekjes e sajuar ndonjëherë?

Në ligjin hebraik, ekzekutimi i dënimit me vdekje ishte vrasja me gurë. Dhe, për ne, vdekja e një njeriu të lig që vetëm fillimi i telasheve të tij. Pas vdekjes ai përballej me gjykimin e Perëndisë.

Populli ynë kishte një mënyrë shumë të gjetur për ta rforcuar këtë të vërtetë solemne. Pasi një njeri i lig ekzekutohej përmes goditjes me gur, trupi i tij vendosej mbi një pemë për pjesën tjetër të ditës. Fakti që kufoma nuk vendosej menjëherë për pushim, sinjalizonte të tërë komunitetin që pas vdekjes vinte një gjykim madhështor në praninë e Perëndisë, dhe që ky njeri tashmë kishte kaluar në atë gjykim.

Ja pse Shkrimet tona thonë: *“Sepse ai që rri varur është i mallkuar nga Perëndia”* (LiP 21:23) dhe ja ku gjendesha bashkë me Jezusin, varur në një dru.

Frika nga ky mallkim më kishte shtyrë t’i kërkoja të kujtohej për mua dhe për çudinë time, Ai më premtoi Parajsën. Si kusar i dënuar nga ligji, e dija që pas vdekjes do të përballesha me gjykimin e Perëndisë. Por Jezusi më dha fjalën e Tij që do të isha në Parajsë.

Pra, ku përfundoi gjykimi *im*?

Tani e di përgjigjen, dhe sa më shumë që mendoj për këtë gjë, aq më shumë më mahnit: gjykimi që më përkiste mua ra mbi Jezusin.

Turma nuk kish asnjë dyshim se Jezusi ishte nën mallkimin e Perëndisë, dhe, në një farë mënyre kishin të drejtë. Ai *ishte* nën mallkimin e Perëndisë!

Por mallkimi nuk ra mbi Të për shkak të mëkateve të Tij. Ai nuk kishte asnjë mëkat. Ai ishte nën atë mallkim për mëkatet e të tjerëve. Ai vuajti gjykimin tim, që unë të mund të hyja në shpërblimin e Tij.

Pjesën më të madhe të jetës e kisha shpërfillur Fjalën e Perëndisë, por sidoqoftë në fëmijëri kisha mësuar mjaftueshëm për të krijuar një ide se çfarë po ndodhte në errësirë.

Jezusi, i Parë linduri, po dorëzonte jetën e Tij. Ai po e vendoste Vetën nën mallkimin që do të kishte qenë i imi. Besimi te Krishti në errësirë dukej vendim po aq i zgjuar, sa besimi tek Ai në dritë.

Tani, në qiell, ai agim drite që kisha marrë nga Shkrimet më është bërë mrekullisht e qartë. Dhe kur të kuptoni se çfarë po ndodhte në kryq, Shkrimet do të bëhen po aq të qarta edhe për ju.

Perëndia na tregon atë që po bënte përmes Jezusit për ne, në atë errësirë të tmerrshme:

Krishti vdiq për mëkatet tona, sipas Shkrimeve (1 Kor. 15:3).

Ai vetë i mbarti mëkatet tona në trupin e tij mbi drurin (1 Pjet. 2:24).

Sepse atë, që nuk njihte mëkat, e bëri mëkat për ne, që ne të bëhemi drejtësia e Perëndisë në të (2 Kor. 5:21).

ZOTI bëri që të bjerë mbi të paudhësia e ne të gjithëve (Isa. 53:6).

Por ai u tejshpua për shkak të shkeljeve tona, u shtyp për paudhësitë tona; ndëshkimi për të cilin kemi pagën është mbi të (Isa. 53:5).

Të gjitha këto pjesë të Shkrimeve dhe shumë të tjera na drejtojnë te kjo e vërtetë e mrekullueshme: Perëndia bëri të mundur një mënyrë për t'i pajtuar mëkatarët si ti dhe unë me Vetën e Tij duke ardhur *te* ne dhe duke e mbartur mëkatin për ne në Jezu Krishtin.

Edhe këtu në qiell nuk më shqitet nga mendja ky fakt. Mëkati im u vendos mbi Jezusin. Faji i vjedhjes sime, i blasfemisë dhe i paperëndishmërisë, i jetës sime egoiste u largua nga supet e mia dhe u zhvendos mbi të Tijat. Ai mbarti mëkatet e mia. Ato u vendosën mbi Të.

Për më tepër, Ai mori mëkatet e çdo njeriu që do të besonte tek Ai; Ai mbarti plotësisht fajin dhe gjykimin e tyre.

Rëndesa e grumbulluar ishte e paimagjinueshme për mua. Vetëm Krishti mund ta mbante. Kjo ishte arsyeja pse Ai u tejshpua dhe u thye: për mëkatarë si ti dhe unë.

Pa Jezusin do të mbartja mëkatet e mia deri në vdekje dhe do të shfaqesha në anën tjetër për t'u përballur me Perëndinë e gjithëpushtetshëm. Çdo gjë që kisha duruar nga duart e njerëzve do të kish qenë veç preludi i asaj që do të vuaja në duart e Perëndisë.

Por Jezusi i mbarti mëkatet e mia deri në vdekjen e Tij, që unë të mos i merrja në vdekjen time. Unë vuajta gjykimin e njerëzve, por përmes Krishtit dhe të gjitha gjërave që Ai vuajti në errësirë, isha i shpëtuar nga gjykimi i Perëndisë.

Ja, pse jam në qiell sot dhe shpresoj që një ditë të më bashkoheni. E që kjo të ndodhë, duhet të bashkohesh me Jezusin.

Besimi është lidhja e kësaj bashkësie të gjallë me Jezusin ku çdo gjë që është e Tij bëhet e juaja, dhe çdo gjë që është e juaja, bëhet e Tij.

Për Krishtin, të qenët bashkë me ty, do të thoshte të mbartte mëkatën tënd dhe të vuante mallkimin në atë errësirë të tmerrshme. Për ty, të qenët bashkë me Të, do të thotë që mëkatet e tua janë falur dhe dënimi yt është anuluar. Ja, pra, pse të ftoj: beso në Zotin Jezu Krisht. Ai është Biri i Perëndisë. Ai i mbarti mëkatet. Ai shpëton mëkatarët. Dhe Ai mund ta bëjë këtë gjë për ty.

Mos e lër për më vonë.

Ka njerëz që deklarojnë se i besojnë Jezusit në momentin e fundit. Por ashtu si e shoh, unë i besova Krishtit në mundësinë e parë që pata

dhe kështu duhet të bësh edhe ti. Besoji Atij!
Që tani.

I zgjata duart drejt Jezusit dhe i kërkova Atij të kujtohej për mua kur Ai erdhi pranë meje. Jezusi është pranë teje tani, ndërsa po lexon historinë time. Kërkoji Atij të të shpëtojë. Besoji Atij që të të shpëtojë. Ai është gati. Ai dëshiron të të shpëtojë. Ai është i aftë. Dhe nëse vjen tek Ai, nuk do të të kthejë kurrë mbrapsht.

7

Agoni

Ora 2:59 pasdite

Besimi tek Jezusi nuk është pasaportë për një bjetë pa dhimbje.

I tillë nuk është as premtimi i Tij. Qielli është premtimi i Tij. Falja gjithashtu. Fuqia për t'i bërë ballë çdo gjëje që kaloni është premtimi i Tij dhe ajo që Ai jep.

Ca njerëz kanë idenë që nëse i beson Jezusit, Ai do t'i fashitë vuajtjet nga jeta jote. Ai nuk e bëri këtë gjë për mua! Dhimbja godiste përmes nervave të trupit tim, pasi i besova Atij, njëlloj sa përpara.

Çdo orë që kalonte, dhimbja bëhej më e madhe, ndërsa plagët nga gozhdët në duart dhe krahët e mi zgjeroheshin nga pesha e trupit. Temperatura u bë e zjarrtë. Dehidratimi pasoi. I gjithë trupi më digjte.

Po kështu ishte edhe për Jezusin, ndaj edhe thirri: “Kam etje!”

Pavarësisht barbarisë së tyre, kishte raste që ushtarët romakë ofronin një lloj pijeje dhembjeqetësuese për viktimat e tyre përpara kryqëzimit. Më herët në mëngjes e kishin bërë këtë gjë me Jezusin, duke i ofruar Atij verë të përzier me uthull. Por Jezusi e refuzoi. Çdo njeri i dhembshur do t’i lutej: “Pije! Merre qetësuesin! Zbute tmerrin e agonisë me të cilin do të përballesh!” Por ai nuk e mori. Pse?

Në atë kohë e përçmova për këtë, e konsiderova të marrë.

Por atëherë kur iu luta të më kujtonte, isha shumë i gëzuar që ndjesitë e tij nuk ishin të mpi-
ra, të narkotizuara a të topitura. Krishti ishte plotësisht i vetëdijshëm, kjo do të thoshte që Ai ishte gati dhe mund të më shpëtonte, ishte gati të lutej për armiqtë e Tij dhe t’i ofronte dashuri nënës së Tij.

Të merrte një trup njerëzor, për Jezusin do të thoshte që kishte një sistem nervor qendror si trupi yt dhe i imi. Agonia fizike e kryqëzimit ishte e njëjtë për Jezusin, siç ishte edhe për mua.

Por kishte më shumë për dhimbjen e Tij se vetëm agonia fizike. Ajo që Jezusi përjetoi ishte tej asaj që përjetova unë atë ditë.

Të gjithë ata që kanë dashur ndonjëherë, e dinë që dhimbja e ndarjes është aq e thellë sa edhe thellësia e marrëdhënieve. Nëse lidhjet janë të rastësishme apo jetëshkurtra, ndarja nuk është aq e vështirë. Por nëse një marrëdhënie është e fortë, e ngushtë, e çmuar dhe intime, dhimbja e ndarjes është e rëndë.

Mendoni për lidhjen që Jezusi kishte me Atin. Përpara se të fillonte bota, Perëndia Atë kishte një marrëdhënie të ngushtë të dashur me Perëndinë Bir. Jezusi ishte një me Atin, ndante jetën e Tij, ishte gjithnjë i përkushtuar ndaj çdo gjëje që Ati po bënte.

Jezusi e gëzoi dashurinë e Atit përgjatë gjithë viteve të jetës së Tij në tokë.

Kur Jezusi u pagëzua, Ati foli nga qielli: “Ky është Biri im i dashur, në të cilin gjeta pëlqim.” Dhe në një tjetër rast Jezusi tha në lidhje me afri-min e vdekjes së Tij: “*Prandaj Ati më do, sepse unë e jap jetën time që ta marr përsëri.*”

Edhe aty në kryq, Jezusi ishte i vetëdijshëm për marrëdhënien me Atin e Tij, madje iu lut Atit për armiq të Tij: “*Atë, fali ata sepse nuk dinë ç'bëjnë.*”

Por kur Krishti u bë mbartësi i mëkateve tona, Ai ishte i vetëm në errësirë. Faji dhe duhma e

mëkatit tonë ishte mbi Të, ndërsa mori gjykimin që meritonim ne.

Jezusi kishte shijuar gjithmonë dashurinë e Atit. Por tani ky bekim ishte hequr. Ai nuk mund të ndiente miratimin e Atit. Ai nuk mund ta prekte ngushëllimin e Tij.

Në orën e nevojës së Tij më të madhe, Jezusi ishte vetëm. I ndarë nga Ati i Tij. I refuzuar nga populli i Tij. I braktisur nga dishepujt e Tij. I varur në një dru, mes tokës dhe qiellit, i refuzuar prej të dyjave.

Nga errësira më e thellë, Jezusi thirri me zë të lartë: *“Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?”*

Asnjë nga ato që unë durova, nuk i afrohej dhimbjes që kishte Ai, që vinte nga refuzimi i Atit të Tij.

Por nuk mbaron këtu ...

Jezusi përjetoi ferrin në kryq.

Disa njerëz mendojnë se ferri është thjesht një mit, në fakt ferri është po aq i vërtetë sa ç’është kryqi. Dhe është më shumë se thjesht një mënyrë për të përshkruar diçka vërtetë të keqe. Shumë më tepër se aq.

Ferri ka gjashtë dimensionë dhe Jezusi i përjetoi të gjitha në kryq.

Ai ishte në vuajtje të vetëdijshme.

Ai ishte në errësirën më të thellë.

Ai ishte i rrethuar nga pushtetet demonike.

Ai po mbartte mëkatin.

Ai ishte nën gjykim.

Ai ishte i ndarë nga njohja e dashurisë së Perëndisë.

Ky është ferri.

Unë i përjetova vuajtjet e kryqëzimit, por jo agonitë e ferrit. Jezusi i përjetoi ato për mua që unë të mos e di kurrë çfarë vuajtjesh janë. Sa më shumë që mendoj për to, aq më e mahnitshme më duket.

Nëse i beson Jezusit ashtu si unë, besimi yt do të vihet në provë. Do të kesh mundim dhe në mes të vuajtjes do të pyesësh veten ‘pse’.

Mund të ketë momente në jetën tënde që do të heqësh vuajtje të tejskajshme, deri në kulmin e asaj që mund të durosh. Kur të ndodhë një gjë e tillë, duhet të dish që edhe Jezusi ka qenë aty, dhe do të ecë përkrah teje.

A është trupi yt i shkatërruar nga dhimbja e padurueshme? Jezusi e njeht këtë sëmbim. Kockat e Tij dolën nga nyjet.

A të është bërë padrejtësi? Edhe Jezusi iu bë padrejtësi. Kundër tij u thanë akuza e dëshmi të rreme. Ai u dënua pa bërë asnjë krim.

Keni qenë të abuzuar? Jezusi e ka provuar atë.

Atë e përqeshën, e tallën, turma e vuri në lojë, ai vuajti abuzimin verbal. Ai njohu edhe abuzimin fizik nën fshikullin dhe rrahjen që përjetoi në duart e ushtarëve.

A ndihesh i braktisur, i shkretë a i tradhtuar? Jezusi po ashtu. Njëri nga rrethi i ngushtë i miqve të Tij e tradhtoi, një tjetër e mohoi, dhe të tjerët ia mbathën kur u arrestua.

Nëse të duket sikur drita është larguar nga jeta jote, Jezusi ka qenë edhe aty. Ai ishte në thellësinë e errësirës ndërsa ishte i varur në kryq.

Kur në jetën *tënde* vjen vuajtja, mbase do të gjesh veten duke dyshuar në dashurinë e Perëndisë. Por mos e mat dashurinë e Perëndisë me gjërat që po të ndodhin. Mate me atë që i ndodhi Jezusit.

Sa e zorshme duhet të ketë qenë për Atin t'ia dorëzonte Birin e Tij të dashur këtij ferri në kryq? Përpiqu ta perceptosh këtë fakt. Çfarë domethënie duhet të ketë patur për Birin e shenjtë të Perëndisë të bëhej mbartësi i mëkateve të botës dhe të lihej jashtë nga dashuria e Atit?

E gjithë kjo ndodhi *për ty*. Krishti i mbarti mëkatet *për ty*. Ai përjetoi ferrin *për ty* dhe thellësia e vuajtjeve të Tij është masa e dashurisë së Tij për ty.

Tani që jam në qiell e di që dhe në errësirën më të thellë Perëndia Atë nuk ka ndaluar asnjëherë së dashuri Birin e Tij.

Jezusi tha: “*Prandaj Ati më do, sepse unë e jap jetën time që ta marr përsëri.*” Nëse Ati e deshi Birin e Tij sepse dha jetën e Tij, Ai nuk mund të ketë ndaluar së dashuri Atë ndërsa Ai ishte në mesin e kësaj sakrifice.

Ati e ka dashur gjithmonë Birin dhe do ta dojë gjithnjë. Por aty në terr, Biri nuk mund ta ndiente më dashurinë e Atit.

Mbase do të ketë kohë në jetën tende kur errësira me të cilën përballesh është aq e thellë, saqë nuk mund të ndiesh më dashurinë e Atit.

Në errësirë Jezusi tha: “Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?” Ai nuk mund të ndiente dashurinë e Atit, por edhe në atë errësirë të tmerrshme, Perëndia ishte ende Perëndia i Tij.

Besimi nuk qëndron në aftësinë tende për të ndier dashurinë e Perëndisë, ai qëndron në aftësinë e Tij për të mbajtur premtimin e Tij.

Këto pak orë që jam bërë besimtar, e kam mësuar këtë. I rrethuar nga errësira, kisha vetëm një gjë ku të mbahesha. Ishte premtimi i Jezusit: “Sot do të jesh me mua në parajsë.”

Qielli s’kish qenë kurrë më i largët, ndërsa përpëlitesha në agoni, pak metra krah Jezusit. Por në orën më të errët të jetës, Ai ishte me mua, Ai e mbajti premtimin që më dha.

Kur përballeni me ‘pse-të’ pa përgjigje, Jezusi mund të të thotë: “E kam provuar dhe këtë, edhe këtu, në errësirë, unë jam akoma Perëndia yt.”

Të shihja atë që kaloi Jezusi e të dëgjoja thirrjen e Tij të agonisë, pati një ndikim të thellë brenda meje. Që nga fëmijëria më ishte thënë që ligji i Perëndisë na ishte dhënë për të na zbuluar mëkatet tona. Kjo është e vërtetë. Por duhet të them që pamja më e kthjellët që kam parë për shëmtinë e mëkateve të mia nuk qe nga leximi i Dhjetë Urdhërimeve. Ishte të qenët pranë Jezusit në atë errësirë të ethshme mbi kryq.

Fillova të kuptoja që nëse mëkatet e mia i shkaktoan Atij aq vuajtje, duhet të ishin vërtetë të mëdha.

Në atë kryq, mësova të urrej mëkatet e mia.

Rebelimi që dikur më dukej i ëmbël, zemra lakmuese që më jepte krahë të bëja përpara, urrejtja dhe mosbesimi im në Perëndinë, dëshirat e vullnetit tim, që të gjitha dukeshin të shëmtuara dhe të neveritshme ndërsa shihja atë që i kishin bërë Jezusit.

Thirrja e ankthit të Tij më theu zemrën. Nëse Ai u dorëzua për mëkatet e mia, nga cili mëkat, nuk do të hiqja dorë për Të? Ky mendim më mbërtheu. Dëshira më e madhe ishte të hiqja dorë nga çdo mëkat që kishte ndërtuar fortesë në jetën time.

Doja të isha i shenjtë, të mbushesha me dashurinë që kisha parë në sytë e Jezusit, dhe të jetoja një jetë që t'i jepte kënaqësi Atij.

Më kishin mbetur vetëm pak orë për këtë. Shpresoj që ti të kesh shumë më tepër kohë.

8

Triumf

Ora 3:00 pasdite

Zëri i tij theu heshtjen si tingulli i një burie: “U krye. O Atë, në duart e tua po e dorëzoj frymën time!” Kurrë nuk kish vdekur një njeri në këtë mënyrë.

A ke dëgjuar për ndokënd, që fjalët e tij të *fundit* i tha me zë të *lartë*?

Kur vdes një njeri, zëri i tij sa vjen e dobësohet deri në një psherëtimë dhe pastaj ai ikën prej këtu. Askush nuk bërtet në momentin e ndërimit të jetës. Por Jezusi e bëri.

Krishti hyri në vdekje jo në disfatë, por në triumf. Ai ishte në kontroll të plotë. Ai përmbushi çdo gjë për të cilën kishte ardhur dhe iu dorëzua vdekjes.

Pastaj ishte sikur ferri të ngjitej mbi tokë.

Toka poshtë meje u drodh, duke bërë që trau ku isha i varur të tundej me tërë forcën. Tronditja ishte një agoni.

Turma, përqeshjet e së cilës u ndërprejnë nga errësira, tani shpërtheu hutimthi e pështjelluar dhe në panik. Njerëzit ulërinin ndërsa lëkundjet vazhdonin mospërmes qytetit. Toka nisi të çahet.

Kishte ardhur fundi?

E dija që koha ime po afrohej. Por a ishte kështu edhe për njerëzimin?

Sapo kishim kryqëzuar Birin e Perëndisë! Drejtësia e Perëndisë do të shfaqet. I mbylla sytë dhe mbajta frymën, duke e shtrënguar fort veten për çdo gjë që mund të vinte.

Vetëm tani e di që gjykimi i Perëndisë u shfaq atë ditë. Por ai nuk ra mbi ushtarët që e kishin kryqëzuar Atë, as mbi turmat që e kishin përqeshur dhe as mbi dishepujt që e kishin braktisur. Gjykimi i Perëndisë ra mbi Birin e Perëndisë.

Nëse do të kishe qenë aty dhe të kishe dëshmuar ngjarjet e asaj dite, nuk do ta kishe kuptuar këtë. Por një gjë ishte krejt e qartë për të gjithë: Perëndia po thoshte fjalën e fundit në vdekjen e Birit të Tij.

Por ajo që ndodhi më pas, më mahniti. Koman-danti që ishte përgjegjës për mbikëqyrjen e ekzekutimeve tona, pa trupin e pajetë të Jezusit dhe tha: “Me të vërtetë ky ishte Biri i Perëndisë!”

Ushtarët, të cilët disa orë më parë kishin he-dhur short për rrobën e Jezusit, tani shikonin njëri-tjetrin në frikë dhe tmerr duke thënë: “Ç’kemi bërë?”

Ndërsa unë ndieja një ngushëllim të pashpjegueshëm. Ai që kishte kryer ekzekutimin tim tani kishte të njëjtin besim si unë.

Në ato momente, thuajse të pabesueshme pas gjëmimit, turma u hallakat e u shpërnda nëpër gjysmerrësirë. Njerëzit ishin të frikësuar. Të pështjelluar. *Çfarë kishte ndodhur kështu?*

Pastaj, po aq papritmas sa ç’kishte rënë errë-sira disa orë më parë, ashtu edhe u tërhoq.

Trupi i pajetë i Jezusit qëndronte i varur në heshtje disa metra larg meje, dhe pasi kisha vënë gjithçka tek Ai, tani ndihesha krejt vetëm.

Mendova se do të vdisja i pari dhe që Ai do të më dërgonte përpara Tij. As nuk më kishte shkuar në mendje që Ai do të vdiste i pari.

Pak përpara se Jezusi të vdiste Ai tha: “U krye!” Kur kam mundur unë të them diçka të ngjashme? Jeta ime ishte një lëmsh gjërash të pambaruara. Asgjë nuk ishte e përfunduar.

Nëna ime u mundua me gjithë forcën e saj që

të jetonte një jetë të perëndishme, por pavarësisht të gjitha përpjekjeve të saj të pashoqe, sërish nuk i ndahej ndjesia e *mangësisë*. Nuk pushonte dot, sepse i dukej se kishte ende shumë për të bërë, më shumë se ç'pritej. Asgjë nuk qe mjaft.

Ajo kishte të drejtë kur thoshte që nuk ka pushim për të ligun. E dija që ishte e vërtetë. Por aq sa mund të kuptoja, nuk ka dhe aq prehje as për ata që përpiqen të jenë të drejtë.

“U krye!” Ja, pra, kjo ishte diçka që as unë e as nëna ime nuk do të mund ta kishim thënë ndonjëherë. Por Jezusi e tha me një britmë triumfi. Ajo për të cilën kish ardhur, u krye.

Por çfarë kishte përfunduar? Çfarë kishte përmbushur Ai?

Pa dyshim jeta e Jezusit në tokë kishte përfunduar. Sapo i tha ato fjalë, Jezusi dorëzoi frymën në duart e Atit dhe vdiq.

Nuk kisha asnjë mëdyshje që jeta e Tij kishte qenë një jetë e mirë. Edhe aty në kryq e dija që Ai ishte një njeri i drejtë dhe po vuante padrejtësisht. Ja pse thashë: “Ky nuk ka bërë asnjë të keqe.”

Por duke qenë tani në qiell me Të, kuptoj që Jezusi bëri çdo gjë për të cilën na ka thirrur Perëndia në tokë.

Ai i përmbushi dhe respektoi të gjitha ligjet. Ai e deshi Perëndinë me gjithë zemër dhe deshi të afërmin si Vetën. Ai e kreu këtë tërësisht, gjatë gjithë kohës dhe pa më të voglin kompromis. Jeta

e Tij ishte një rrjedhë dashurie dhe besnikërie e pandërprerë që i ofrohej me gëzim Perëndisë.

Unë as që i afrohesha kësaj.

Hajdutët kanë veten në plan të parë, e duan veten më shumë se të afërmin. Ja pse hyjnë fshehurazi dhe vjedhin. Dhe për sa i përket dashurisë për Perëndinë nuk dija as gjërat më elementare.

Ja pse, ditën e fundit të jetës sime, fillova të kem frikë nga Perëndia. E dija që nuk i kisha mbajtur urdhërimet e Tij. E dija që nuk isha i drejtë, as që i afrohesha.

Ku mund të shkosh prej aty?

Nuk ke bërë atë që Zoti të ka thirrur të bësh. Përpjekjet e tua më të mira nuk mjaftuan. Ke dështuar të mbash urdhërimet e Tij. Nuk mund ta zhbësh të kaluarën.

Qartësia e këtij fakti më mundoi atë ditë, ndërsa qëndroja i varur në kryq. Çdo orë që kalonte, më shtynte gjithnjë e më afër derës së daljes nga kjo botë dhe nuk kishte asnjë mundësi të bëja hapa pas.

Por zbulova diçka që më lumturoi pa masë: Biri i Perëndisë u bë njeri për të jetuar jetën të cilën unë nuk ia dola ta jetoj. Ai përfundoi atë që mezi kisha nisur. Jezusi ishte dhe është plotësisht gjithçka, të cilën Perëndia më kishte thirrur *mua*.

Kur i besova Jezusit, Perëndia më bëri një me Të. Çdo gjë që ishte e imja, Perëndia e numëroi si

të Tijën, dhe çdo gjë të Tijën, Perëndia e numëroi si timen.

Për Jezusin, kjo do të thoshte që të mbartte mëkatin tim në errësirë. Mëkati im u zhvendos mbi Të dhe Ai e mbarti fajin tim, sikur të kishte qenë i Tiji. Për mua, kjo do të thoshte që llogaritesha si i drejtë nga Perëndia.

Ishte sikur shpirti i spërkatur në mëkat të ishte mbuluar me pastërtinë e jetës së përsosur të Jezusit, në mënyrë që të mund të qëndroja përpara Perëndisë me atë siguri që i takonte Vetë Jezusit.

Nëse Jezusi do ta kishte përmbushur këtë vetëm për mua, do të kishte qenë gjëja më e mrekullueshme, por kishte akoma. Jetën e përsosur që bëri, Ai e paraqiti si sakrificë.

Kisha mjaft njohuri për sakrificat.

Çdo vit jeta e një qengji të patëmetë sakrifikohej për të përkujtuar *Pashkën*, kalimin matanë, kur populli i Perëndisë qe mbrojtur, ruajtur dhe shpëtuar nga gjykimi i tmerrshëm i Perëndisë në Egjipt.

Kjo ishte pjesë e identitetit të kulturës sonë. Njerëzit e dinin që duhej të ofronin një sakrificë dhe që kishin nevojë për një prift që të ofronte sakrificën në emrin e tyre.

Jezusi ishte prifti *dhe* sakrifica.

Si ofertë sakrifice, Jezusi vuajti pa bërë zë. Duke e përmbajtur fuqinë e Tij hyjnore, Ai duroi

tmerrin e kryqit. Ai e dorëzoi Vetën ndaj drejtësisë së qiellit dhe ndëshkimit të ferrit. Ai mori qortimin e qiellit dhe mundimet e ferrit.

Zemërimi hyjnor që unë meritoja, u derdh mbi Të. Për aq sa di, ferri e sfiliti! U krye!

Por Jezusi ishte dhe prifti që ofroi sakrificën. Jeta e Jezusit nuk u mor; ajo *u dorëzua*. Ai e ofroi Vetën si sakrificë ndaj Perëndisë për mëkatarët, një sakrificë e përsosur, sakrificë e një vlere të pafundme.

Kur oferta që e plotë dhe flijimi u bë, Ai thirri në britmë triumfi: “U krye!”

Tani e di pse zëri i Tij ishte kaq i fortë në momentin e vdekjes së Tij: Jezusi nuk rrëshqiti në vdekje si viktimë. Ai marshoi në vdekje si një luftëtar ngadhënjimtar.

Po të mos kishte qenë për Jezusin, do të isha ende i kyçur në një konflikt të pafund me Perëndinë. Do të isha ende i zemëruar me Të. Do të mendoja se më detyrohet një jetë dhe një përjetësi më të mirë.

Mllefë dhe rebelimi im ndaj Perëndisë do të ishin bërë më të forta dhe më të pavlera në përjetësi. Ende do të isha me shpatën time të vogël në përpjekje për të luftuar me të Gjithëpushtetshmin.

Është një tablo qesharake, apo jo? Dhe tani e kam më të qartë se kurrë më parë që lufta ime

me Perëndinë është një luftë që nuk do ta fitoja kurrë. Nuk duhet të jetosh as edhe një minutë më shumë në konflikt me Perëndinë. Që sot mund ta ulësh shpatën tënde. Mund të prehesh nga kjo betejë.

Kjo është një luftë që nuk mund ta fitosh kurrë. Dhe, nuk do të duhet. Jezusi dorëzoi jetën e Tij që ti të njohësh pagën e vërtetë me Perëndinë për gjithë përjetësinë.

9

Siguri

Ora 5:38 pasdite

Trupi pa jetë i Jezusit ishte ende i varur në kryq pranë meje.

Përtej Tij gjendej e rraskapitur viktima tjetër dhe, edhe pse ishte akoma duke marrë frymë, ishte tërësisht i heshtur.

Ku kishte shkuar Jezusi?

Ai më kish thënë: “Sot do të jesh me mua në parajsë.”

‘Sot’ do të thoshte përpara perëndimit të diellit dhe Ai tha ‘*me mua*’, ndaj edhe Ai do të jetë. I

besova Atij, prandaj edhe nuk kisha asnjë dyshim që tashmë Jezusi ishte në qiell. Ai kishte shkuar përpara meje.

Kur Jezusi vdiq, Ai thërriti: “O Atë, në duart e Tua po e dorëzoj frymën tim!” Nuk kishte asnjë dyshim se ku po shkonte. Trupi i Tij qëndroi në kryq derisa e zbritën dhe e vunë në varr, por Fryma e Tij shkoi menjëherë në praninë e Atit të Tij në qiell.

Në momentin e vdekjes së Tij, Jezusi kaloi nga agonia e sflitjes së trupit, për në gëzimin e vetëdijshëm të jetës qiellore. Edhe mua më kish premtuar të njëjtën gjë!

Që të dy e dinim që në fund të ditës trupi im do të hidhej në një pirg plehrash jashtë qytetit, por kur Jezusi tha që do të isha me Të, Ai po fliste për shpirtin tim.

Ai po më thoshte se çfarëdo që t’i ndodhte trupit tim, shpirti im do të ishte bashkë me Të dhe, ashtu si Ai, do të isha i sigurt në duart e Atit të Tij.

Shpirti yt është më i rëndësishëm se trupi yt, sepse tërësia jote e brendshme, thelbi yt, gjendet aty. Ti vepron dhe përjeton jetën përmes trupit, por qenia jote është më shumë se veç krahët, këmbët, mushkëritë, truri, zemra dhe stomaku. Ti mendon, ndien, dëshiron, kujton, imagjinon dhe çmon, dhe e gjitha kjo ndodh brenda shpirtin tënd.

Jeta jote zuri fill kur Perëndia lidhi bashkë trupin dhe shpirtin tënd dhe do të përfundojë vetëm

atëherë kur Ai do t'i ndajë veç. Pa shpirtin tënd, trupi yt do të jetë një kufomë, por shpirti yt do të jetojë. Ti do të vazhdosh të ekzistosh. Shpirti yt rron përgjithmonë. Nuk mund të vdesë kurrë.

Kryqëzimi është një vdekje e gjatë dhe e ngadaltë dhe nëse romakët do të bënin siç ua kishte ënda, unë do të kisha mbetur pezull në agoni për ditë të tëra. Por kishte një ligj të lashtë që iu dha popullit tonë që më jepte shpresën e vetme të lehtësimit: *Gjatë shabatit, trupi nuk duhet të kalojë natën i varur në dru.*

Natyrisht që romakët as që donin t'ia dinin për ligjet tona, por u interesonte rendi publik. Ata donin stabilitet, ndaj edhe shfaqnin një soj ndjeshmërie ndaj ligjeve dhe traditave të popullit tonë. Për më tepër, e nesërmja ishte shabat dhe nuk ishte një shabat i zakonshëm. Ishte dita e parë e një festivali të madh.

Dukej sikur dita nuk do të mbaronte kurrë. Pastaj, papritur, pati një lëvizje. Dikush kishte ardhur nga qyteti.

Ushtarët u gatitën menjëherë. U dhanë udhëzime të reja: “Vritini kriminelët; varrosini trupat; hiqini kryqet që njerëzit të shijojnë festivalin e tyre qesharak.”

Dhe, ushtarët u kthyen dhe ecën qëllimisht drejt meje, të armatosur me shkopinj të tyre. Një goditje në kokë me to e vriste një njeri, dhe

po të kishin sadopak interes t'i jepnin fund dhimbjes sime, ata mund ta bënë sa hap e mbyll sytë. Por as që e kishin në mend. Objektivi ishin këmbët e mia.

Ulërita në goditjen e parë që më erdhi në gjunjë; pastaj e dyta, dhe më pas e treta. Trupi im i rënduar u var, por tashmë pa asnjë mbështetje. Dhimbja e padurueshme më përcëllonte mespërmes duarve. Pa mbështetjen e këmbëve të mia, kisha humbur fuqinë për t'i dhënë hov trupit dhe për të marrë frymë. *Ja, veç edhe pak minuta...*

Ata shkuan drejt viktimës që gjendej në anën tjetër të Jezusit dhe ia thyen këmbët edhe atij.

- Tani këtë tjetrin, - tha njëri nga ushtarët, kur u afruan pranë Jezusit.

- Ai ka vdekur tashmë.

- Sigurohu. Të mos kemi dyshime.

Ushtari e tërhoqi prapa shtizën e tij dhe pastaj, me sa fuqi pati, goditi në anë të trupit të Jezusit, duke e shqyer atë; gjaku i Tij u derdh në tokë.

Kjo ishte gjëja e fundit që pashë mbi tokë.

Ka patur raste kur pyesja veten se si do të ishte kur shpirti im të linte trupin tim. Do të lëshohej si një fantazmë drithëruese, i humbur dhe i vetmuar në një pafundësi të panjohur hapësire ... veç mendimi më tmerronte.

Por realiteti ishte krejt ndryshe. Ndjesia që pata ishte sikur po lëvizja përmes një tuneli me

shpejtësinë e dritës. Çlirimi që i ëmbël. Pas orësh të tëra dhimbjeje, mbylla sytë dhe isha i lirë.

Kur erdhi momenti e dija që nuk isha i vetëm. Isha i shoqëruar. Dikush po më mbante. Më ngriti lart dhe më mirëpriti Vetë Jezusi. Vdekja është një vend i errët, por Jezusi e kishte kaluar tashmë dhe e kishte bërë një vend të sigurt për mua. Dhe duke e parë tani nga ana tjetër, kam parë miliona njerëz që vijnë të sigurt për shkak të Tij.

Nëse do të dish më shumë për qiellin duhet të presësh derisa të vish vetë këtu. Ajo që mund të them është se është një vend me gëzim më të madh nga sa mund të kesh shijuar ndonjëherë. Mendo për momentin më të lumtur të jetës tënde dhe pastaj shumëzoje atë çast me miliona herë dhe bëje të zgjasë përjetësisht.

Qielli ia kalon çdo imagjinate.

Ja pra, kjo është historia ime. Qielli: si arrita këtu. Dhe po e tregoj këtë histori që edhe ti të vish këtu.

Askush nuk vjen këtu vetvetiu.

Jezusi të sjell këtu. Qielli është shtëpia e Tij. *Ai* i mban çelësat. *Ai* e hap derën dhe nëse ti bëhesh *i Tiji*, qielli do të bëhet shtëpia jote.

Por kjo nuk do të ndodhë prej fetarisë tënde. Unë nuk pata kurrë mundësi të shkoj në kishë. Nuk u pagëzova kurrë. Dhe as që e mora bukën dhe verën.

Asnjë nga këto gjëra nuk ishin të mundura për

një njeri të varur në kryq. Por Jezusi më tha: “Sot do të jesh me mua në parajsë,” dhe Ai e mbajti fjalën.

Historia ime vërteton se qielli varet nga Jezusi, dhe vetëm nga Ai. Është Jezusi që të hap derën. E hap derën për njerëzit që i besojnë Fjalës së Tij dhe i besojnë veten Atij.

Unë këtë bëra, dhe ti mund të bësh të njëjtën gjë, që tani.

Mendo për atë që bëra unë.
I rrëfeva mëkatin tim Jezusit.

U përballa me faktin që mëkatet e mia ishin aq të mëdha, saqë edhe sikur vdekja të më çonte në pjesën më të tmerrshme të ferrit, nuk do të ankohesha dot.

Mbase thua me vete: “Epo nuk jam aq rëndë sa keqbërësi në kryq.” Dhe mund të jetë ashtu, por nevoja jote është po aq e madhe sa dhe e imja.

Kujto rastin e nënës sime. Ajo ishte një grua e virtytshme, një grua e mirë dhe e disiplinuar. Por në zemrën e saj, ajo e dinte që vepra e saj nuk ishte kurrë e përfunduar. Ajo nuk arriti kurrë përmbushjen e të gjitha gjërave për të cilat e kishte thirrur Perëndia. Vetëm Jezusi e bëri. Askush nuk e ka arritur këtë dhe askush nuk do t’ia arrijë.

Pra, mos e shpërfill atë që po them për shkak se je më i mirë se unë. Perëndia nuk na krahason me njëri-tjetrin, në fund të gjithë qëndrojmë në

të njëjtën pikë: nuk përmbushim standardin e thirrjes së Tij të lartë.

Sido që të jesh, nëse je si unë, si nëna ime apo diku në mes, ke nevojë për Jezusin. Dhe, tani, është koha për t'u rrëfyer.

Thuaji Atij që mëkatet e tua janë të shumta. Tregoji që je përpjekur të jetosh pa Të. Tregoji që je munduar të fitosh rrugën tënde për në qiell pa Të.

Tregoji Atij që nuk do të veprosh më kështu. Thuaji që je gati ta ndjekësh, t'i bindesh, ta besosh, ta duash dhe t'i shërbesh, ndërsa Ai do të të japë fuqi për të gjitha.

Pastaj kërkoji të të shpëtojë. Kështu veprova unë.

Iu luta: “Jezus, kujtohu për mua kur të vish në mbretërinë tënde.”

Mund ta bësh këtë kërkesë me guxim.

Dashuria e Perëndisë për ty është kaq e fortë, saqë Ai dha Birin e Tij. Mund të jesh i sigurt që kur të vish te Jezusi dhe t'i kërkosht të të falë e të të shpëtojë, Ai nuk do të të kthejë mbrapsht. As tani. As kurrë ndonjëherë.

Pra, që tani kërkoji të jetë Zoti dhe Shpëtimtari i jetës tënde. Kërkoji të të falë mëkatet. Kërkoji Atij të të pajtojë me Perëndinë dhe të të japë forcë përmes Frymës së Tij që të jetosh për t'i sjellë kënaqësi.

Dhe kur t'i lutesh, duhet t'i besosh. Kërkesa vjen prej besimit në atë që Ai është dhe në premtimet e Tij. Duke besuar te Jezusi, kërkon atë që Ai ka premtuar dhe i beson që do të jetë e jotja.

Unë iu luta ditën e fundit të jetës dhe Jezusi e hapi derën e qiellit për mua. Mos thuaj që është shumë vonë për ty, sepse nuk është. Mund të besosh në Jezusin dhe t'i kërkoksh të të shpëtojë sot.

Të lutem mos prit deri ditën e fundit të jetës. Perëndia është duke të folur tani. Në këtë çast, Ai ka zgjatur dorën drejt teje me dashuri dhe mëshirë. Ai është gati të të shpëtojë.

Kërkesa jote do të jetë fillimi i një aventure të re në besimin tënd në Jezusin.

Zgjati vetëm disa orë për mua, por pavarësisht nëse do të zgjasë orë, ditë, muaj, vite apo dekada, besimi në Jezusin do të jetë dinamika e re e jetës tënde.

Mos prit të jetë e lehtë. Besimi yt do të vihet në provë, ashtu siç u vu i imi. Mund të përjetosh ditë errësire të thellë. Mund të kalosh kohë kur të duket se Perëndia është kaq larg teje. Mund të përjetosh dhimbje të tmerrshme trupi, ashtu siç përjetova unë, apo dhimbje të madhe në shpirt. Por prania e Tij është me ty dhe forca që Ai të jep, do të të ndihmojë që ta kalosh. Besimi im u sprovua që nga momenti që i besova Jezusit deri në fund. Kur u afrua momenti i vdekjes sime, m'u

duk sikur të gjitha gjërat më të këqija që kisha bërë ndonjëherë përshkuan mendjen time të mpirë.

Mëkatet e mia ishin të vërteta, të gjalla, të freskëta dhe të pranishme. Dhe ishin të shumta. Ndihesha sikur do të mbytesha nën to, ato më tejkalonin dhe më dënonin përgjithmonë.

Ajo që mund të bëja ishte t'i besoja premtimit të Jezusit: "Sot do të jesh në Parajsë." Ai më kishte dhënë fjalën e Tij. Gjeta shpresë në besimin që përkushtimi i Tij për të më marrë në qiell, do të ish më i fortë se çdo plan për të më mbajtur jashtë.

Besimi në Jezusin fillon me një vendim, një përkushtim dhe një lutje, por është më shumë se kaq. Besimi në Jezusin është një jetë, një mënyrë jetese.

Duke kthyer kokën pas, e kuptoj që i çova dëm vitet e mia në tokë. Jetova për veten. Dështova të doja Perëndinë. Por kjo ndryshoi kur takova Jezusin. Krishti, Mbreti, më rrëmbeu mendjen. Dashuria dhe përkujdesja e Tij për mua më pushtuan zemrën. Nëse do të kisha pasur një jetë më të gjatë në tokë, do ta kisha jetuar për Të. Pa asnjë dyshim.

Ajo dhuratë nuk m'u dha, por po të jepet ty. Ndaj të lutem, çmo çdo ditë që ke dhe jeto në mënyrë që të nderosh Zotin dhe Shpëtimtarin Jezu Krisht.

Të gjithë atyre që i besojnë, Ai u jep një qëllim dhe një dëshirë të re.

Nuk po jeton për *diçka*. Ti po jeton për *Dikë*! Ky është Ai që të deshi dhe e sakrifikoi Vetën për ty; Ai me të cilin do të ndash gëzimin e pafundmë të qiellit; Ai që një ditë do të të mirëpresë në qiell: Jezu Krishti, Biri i Perëndisë.

Pasthënie

Pyetje dhe përgjigje me autorin Colin S. Smith

Pyetja 1: Për çfarë flet libri: *Qielli, si arrita këtu?*

Është historia e një keqbërësi, atij që vdiq në kryq pranë Jezusit. Dita e fundit e jetës së tij ishte krejt e jashtëzakonshme. Filloi në mjerimin e qelisë së burgut dhe përfundoi në gëzimin e qiellit. Dikush tha se kriminelin hëngri mëngjes me djallin dhe darkë me Shpëtimtarin. Ky është një shndërrim i mahnitshëm dhe tregon se çfarë mund të bëjë Jezu Krishti për një njeri vetëm brenda një dite.

U përpoqa të përfytyroja keqbërësin tek kujtonte ditën e tij të fundit në tokë nga perspektiva e jetës së tij të re në qiell. Ky libër rrëfen historinë e tij duke thurur atë që dimë nga Bibla në lidhje me ngjarjet e asaj dite dhe duke i parë ato përmes syve të tij, ashtu siç do t'i kishte përjetuar asokohe dhe siç mund t'i kuptojë ato tani.

Pyetja 2: Ne kemi vetëm disa fjalë të regjistruara nga keqbërësi në Bibël. Si arrite të shkruaje një libër të tërë për të, në vetën e parë?

Momenti i frymëzimit më shkrepiti në mendje kur vura re se Jezusi vdiq përpara kriminelit. E dimë këtë sepse Gjoni thotë se kur ushtarët erdhën për t’u thyer kërcinjtë viktimave, tashmë Jezusi kishte vdekur. Kjo do të thotë se ai i kishte dëgjuar fjalët e Jezusit në kryq. Pasi vendosi besimin e tij te Jezusi, kriminelit e dëgjoi Shpëtimtarin teksa thërriste me zë të lartë: “Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?” Nuk është aq e vështirë ta imagjinosh se sa thellë do e kish sprovuar besimin e njomë të hajdutit, një thirrme e tillë. Por, më pas ai dëshmoi vdekjen e Jezusit: britmën e Tij të triumfit “U krye!” dhe dorëzimin e Tij në duart e Atit. Historia e vërtetë këtu është ajo e vuajtjeve dhe vdekjes së Jezusit dhe unë jam përpjekur ta rrëfej përmes syve dhe përjetimit të atij që i pa këto ngjarje nga rrezja më e afërt, jeta e të cilit që e para që u shndërrua prej tyre.

Pyetja 3: Si u frymëzove për të shkruar këtë libër?

Për mua historia e keqbërësit në kryq tregon atë që Jezu Krishti mund të bëjë për çdo njeri dhe këtë e bën më qartë dhe më drejtpërdrejt se çdo histori tjetër. Keqbërësi nuk kishte bërë një jetë të mirë dhe në ditën e fundit nuk pati mundësi të ndërronte faqe apo të niste një kapitull të ri.

Ky njeri ishte nisur drejt ferrit dhe, ndërsa i kishin mbetur vetëm pak orë jetë, e gjeti veten pranë Jezusit, i Cili e dëgjoi thirrjen e tij për ndihmë dhe i premtoi hyrje në qiell. E kam përdorur shumë herë këtë histori për t’i ndihmuar njerëzit të shohin

se kush është Jezusi dhe se çfarë mund të bëjë për ta. Nëse Jezusi mund të shpëtonte kriminelin pak orë para se të ndërronte jetë, ka shpresë në Jezusin, edhe për atë që është në orët e fundit të jetës së tij/saj. Nëse Jezusi mund të shpëtonte kriminelin, i cili dukshëm nuk kishte bërë një jetë të moralshme, ka shpresë në Jezusin, edhe për atë që është larg nga Perëndia. Frymëzimi për këtë libër është se ka shpresë për çdo njeri në Jezu Krishtin. Ja çfarë mësojmë prej tij.

Pyetja 4: *Qielli, si erdha këtu* është një libër i shkurtër që lexohet shpejt. Duket sikur kishte potencial ta zhvillonit në një roman të plotë. Pse nuk e bëtë?

Nuk kam ndonjë interes të shkruaj një roman. *Qielli: si arrita këtu* u shkrua për të përcjellë një mesazh. Çdo qenie njerëzore që ka jetuar ndonjëherë, do të përjetojë personalisht ose qiellin ose ferrin. Jezu Krishti erdhi për ta shpënuar njeriun nga ferri dhe për ta marrë me vete në qiell. Ai e dëshiron këtë dhe është i vetmi që mund ta bëjë këtë për çdo njeri. Dua që ky mesazh të jetë sa më i qartë.

Shembulli i keqbërësit është një shembull i mrekullueshëm i asaj që mund të bëjë Krishti. Është një histori plot me shpresë, veçanërisht për një njeri në prag të vdekjes apo për dikë që ndien se i ka rezistuar Perëndisë për një kohë tepër të gjatë. Krishti e shpuri kriminelin në qiell; edhe ti mund t'i kërkojë të njëjtën gjë për vete.

Pyetja 5: *Çfarë shpreson të marrë lexuesi nga ky libër?*

Shpresa dhe lutja ime është që të zbulosh kush është Jezusi, pse erdhi në këtë botë, çfarë përmbushi me vdekjen e Tij në kryq, dhe

si Ai është Zoti dhe Shpëtimtari që pagoi për ty dhe hap qiellin
për të gjithë ata që vijnë tek Ai me besim dhe pendesë.

PO SIKUR të zgjoheshe një mëngjes duke ditur që ajo ditë do të ishte e fundit në tokë? Kjo është ajo që i ndodhi keqhbërësit në kryq, i cili vdiq i kryqëzuar pranë Jezusit. Libri «Qielli, si arrita këtu» është historia e tij, e rrëfyer në mënyrë imagjinare me fjalët e tij, i cili, ndërkohë që është në qiell, kthen vështrimin prapa për të parë ditën në të cilën ndryshoi përjetësisht jeta e tij, dhe besimin që mund të ndryshojë edhe jetën tënde, gjithashtu.

“Në këtë ritregim mbërthyes, të perspektivës së pazakontë dhe po aq të dobishme, shohim hirin e mahnitshëm të Perëndisë në veprim.”

ALISTAIR BEGG

Pastor i Parkside Church,
Cleveland, Ohio

“Sa do të doja që çdo skeptik dhe çdo besimtar ta lexonte këtë libër! Përmes imagjinatës plot ngjyra, Colin, na kthen te kryqi, duke e ritreguar historinë e kusarit, i cili përmes përjetimit personal mësoi se dhurata e shpëtimit vjen vetëm prej besimit, vetëm prej hirit, vetëm përmes Krishtit.”

ERWIN LUTZER

Pastor i Moody Church, Chicago, Illinois

“Nuk kisha lexuar kurrë diçka të tillë më parë! Ky rrëfim tërheqës dhënë në vetën e parë nga një perspektivë qiellore më ndihmoi të kuptoj dhe të vlerësoj atë që Jezusi ka përjetuar në kryq dhe të kuptoj arsyen pse e ka bërë.”

COLLIN HANSEN

Autori i *Pika të verbra* (Blind Spots)
dhe drejtor editoriali i The Gospel Coalition,
Birmingham, Alabama

“Një ide brilante e realizuar aq bukur.

Pastor Colin Smith ndërthur mençurinë pastorale dhe aftësitë e tij rrëfyese për të na ndihmuar të hyjmë në zemrën dhe mendjen e kusarit në kryq, kryqëzuar pranë Krishtit në Kalvar.”

JUSTIN TAYLOR

Kryeredaktor i Biblës ESV të studimit
(ESV Study Bible), Chicago, Illinois

“...arrin të shkrijë teologjinë e thellë, vërtetësinë historike dhe integritetin ungjillor me stilin e gjallë dhe dramatik të shkrimit, i cili është mahnitës në çdo faqe. Ky libër shpërfill zhanret klasike.”

DAVID C. MEREDITH

Drejtor misioni i Free Church of Scotland

COLIN S. SMITH është pastor i

The Orchard Evangelical Free Church
në rrethinat veriperëndimore të Chicagos-s.
Pjesë e shërbesës së tij është dhe programi
i tij radiofonik Zbërthimi i Biblës (Unlocking
the Bible), si dhe faqja e tij në internet
UnlockingtheBible.org.